

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2017. szeptember 30.
VIII. évfolyam 9. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	5
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	17
POLGÁRI ÜGYSZAK	22
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	25
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	35
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	35
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	36
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	44
POLGÁRI ÜGYSZAK	45
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	48
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT	49
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI	49
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	49
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	49
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	50
POLGÁRI ÜGYSZAK	51
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	55

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 56

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	56
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	59
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI	59
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	59
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	61
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	61
POLGÁRI ÜGYSZAK	61
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	61

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

7. A Županijski sud u Zagrebu (Horvátország) által 2017. május 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-268/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: horvát

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 3. pontját, hogy az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény tekintetében a büntetőeljárás meg nem indításának vagy megszüntetésének ténye kizárólag az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekményre vonatkozik, vagy ez a rendelkezés úgy értendő, hogy a büntetőeljárásról való lemondásnak vagy annak átengedésének a keresett személyt is kell érintenie, mint e büntetőeljárásban gyanúsítottat/terheltet?
- 2) Megtagadhatja-e egy tagállam a kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 3. pontjára hivatkozással akkor, ha a tagállam igazságügyi hatósága az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény kapcsán akár a büntetőeljárás meg nem indításáról, akár annak megszüntetéséről döntött, abban az esetben, ha e büntetőeljárás keretében a keresett személy tanú volt, nem pedig gyanúsított/terhelt?
- 3) Azon nyomozást megszüntető határozat, amelyben a keresett személy nem gyanúsított volt, hanem tanúként hallgatták ki, kellő indokul szolgál-e a többi tagállam számára ahhoz, hogy a 2002/584/IB kerethatározat 3. cikkének 2. pontja alapján megtagadja a kibocsátott európai elfogatóparancs teljesítését?
- 4) Milyen kapcsolatban áll egymással az átadás megtagadásának a kerethatározat 3. cikkének 2. pontja szerinti kötelező oka – amely szerint „a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt valamely tagállam ugyanazon cselekményért már jogerősen elítélte” – és az átadás megtagadásának a kerethatározat 4. cikkének 3. pontja szerinti mérlegelhető oka – amely szerint „egy tagállamban a keresett személy ellen ugyanazon cselekmény miatt jogerős határozatot hoztak, ami a további büntetőeljárás akadályát képezi”?
- 5) Úgy kell-e értelmezni a 2002/584/IB kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdését, hogy a végrehajtó állam köteles határozni minden számára továbbított európai elfogatóparancsról, abban az esetben is, amikor már határozott a másik igazságügyi hatóság által ugyanazon keresett személy ellen ugyanazon büntetőeljárás keretében kibocsátott korábbi európai elfogatóparancsról, és az újabb európai elfogatóparancs kibocsátását az európai elfogatóparancsot kibocsátó állam körülményeiben bekövetkezett változás indokolja (előzetes döntéshozatalra utaló határozat – a büntetőeljárás megindítása, a bűncselekmény elkövetésére utaló valószínűsítő körülményekre vonatkozó szigorúbb követelmények, új illetékes igazságügyi hatóság/bíróság)?

8. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2017. május 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-270/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az olyan fellebbviteli eljárás

— amelynek során az ügy érdemi vizsgálatára került sor, és

- amelynek során az érintettet (ismét) elítélték és/vagy helyben hagyták az elsőfokú elítélést,
 - az európai elfogatóparancs pedig ezen elítélés végrehajtását szolgálja,
- a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül-e?

9. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2017. május 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-271/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az olyan eljárás,

- amelynek keretében a kibocsátó tagállam bírósága olyan elkülönült szabadságvesztés-büntetések szabadságvesztés-összbüntetésbe foglalásáról dönt, amelyeket korábban jogerősen szabtak ki az érintett személlyel szemben és/vagy olyan szabadságvesztés-összbüntetés módosításáról, amelyet korábban jogerősen szabtak ki az érintett személlyel szemben, és

— amelynek keretében e bíróság már nem dönt a bűnösség kérdéséről,

mint például a 2014. március 25-i *cumulative sentence*-hez [összbüntetésbe foglaló ítélet] vezető eljárás, a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül-e?

2) A végrehajtó igazságügyi hatóság:

- abban az esetben, ha az átadni kért személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson,

— ugyanakkor a kibocsátó igazságügyi hatóság sem az európai elfogatóparancsban, sem a 2002/584/IB kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése által kért kiegészítő információkban nem közölte a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)-d) pontjában hivatkozott egy vagy több körülmény alkalmazhatóságára vonatkozó adatokat az európai elfogatóparancs formanyomtatványa d) részének 3. pontjában szereplő egy vagy több kategória megfogalmazásának megfelelően,

megállapíthatja-e kizárólag ebből az okból, hogy a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető mondatában és a)-d) pontjában szereplő egyik feltétel sem teljesült és pusztán ebből az okból megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását?

3) Az olyan fellebbviteli eljárás

— amelynek során az ügy érdemi vizsgálatára került sor, és

— amelynek során az érintettet (ismét) elítélték és/vagy helyben hagyták az elsőfokú elítélést,

— az európai elfogatóparancs pedig ezen elítélés végrehajtását szolgálja,

a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül-e?

10. A Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgária) által 2017. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e a büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló 2014/41/EU irányelv 14. cikkével az a nemzeti jog és nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely szerint sem közvetlenül a bírósági határozattal szemben előterjesztett jogorvoslat iránti kérelemmel, sem kártérítés

iránti különös keresettel nem támadhatók meg a lakás és üzlethelyiségek átkutatását és meghatározott tárgyak lefoglalását, illetve tanú meghallgatásának engedélyezését elrendelő európai nyomozási határozat érdemi indokai?

2) Az irányelv 14. cikkének (2) bekezdése közvetlenül biztosít-e jogot az érintett fél számára arra, hogy megtámadja az európai nyomozási határozatról rendelkező bírósági határozatot, ha a nemzeti jog nem biztosít ilyen eljárási lehetőséget?

3) Az irányelv 6. cikke (1) bekezdésének a) pontjával és 1. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 14. cikke (2) bekezdésének figyelembevételével a vádlott tekinthető-e az irányelv 14. cikkének (4) bekezdése szerinti érintett félnek, ha a bizonyítékgyűjtési intézkedés címzettje harmadik személy?

4) Az irányelv 14. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (4) bekezdése szerinti érintett személy-e az a személy, aki a házkutatással és lefoglalással érintett helyiségekben lakik vagy azokat használja, illetve az a személy, akit tanúként kívánnak meghallgatni?

11. A Supreme Court (Írország) által 2017. június 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-376/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Amennyiben valamely személyt a tagállam hatáskörrel rendelkező bírósága elítél és vele szemben büntetést szab ki, majd az eredetileg kiszabott büntetést fellebbezés következtében módosítják, és ennek a (fellebbezéssel módosított) büntetésnek a végrehajtását később először felfüggesztik, majd a szóban forgó felfüggesztés hatályon kívül helyezését követően elrendelik, „a tárgyalásnak” a kerethatározat 4a. cikke szerinti fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy:

a) az csak a bűnösség megállapítására szolgáló eljárásra és az eredeti büntetés kiszabására vonatkozik (a továbbiakban: eredeti büntetés); vagy

b) az a fenti a) pontra és/vagy bármely vagy valamennyi alábbi alpontra is vonatkozik:

i) az a) pontot követő bármely fellebbezési eljárás, amelynek eredményeképpen az eredeti büntetést a fellebbezés alapján módosítják (a továbbiakban: módosított büntetés);

ii) a módosított büntetés (vagy annak egy része) végrehajtásának ezt követő felfüggesztéséhez vezető eljárás;

iii) a módosított büntetés (vagy annak egy része) végrehajtása felfüggesztésének visszavonásához vezető eljárás?

2) Amennyiben „a tárgyalás” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az vonatkozik, illetve magában foglal bármely, a módosított büntetést eredményező fellebbezési eljárást, az európai elfogatóparancs érvényessége szempontjából döntő jelentősége van-e az arra a tényre történő utalás hiányának, miszerint a szóban forgó fellebbezésről az átadni kért személyt értesítették és annak során képviseltette magát, függetlenül attól, hogy a megkeresett államban folytatott eljárás során nyújtott kiegészítő információk eredményeképpen egyértelműen kiderül, hogy az érintett személyt ténylegesen értesítették a fellebbezési eljárásról és annak során képviseltette magát?

Közigazgatási ügyszak

160. A Commissione tributaria di primo grado di Bolzano (Olaszország) által 2017. április 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-207/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) „A Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről” szóló 91/2009/EK rendelet, „a Kínai Népköztársaságból származó

egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló 91/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról” szóló 924/2012/EK végrehajtási rendelet[el együtt], [és a] Kínai Népköztársaságból származó, valamint – kiterjesztés alapján – a Malajziában feladott, akár Malajziából származóként, akár nem ilyenként bejelentett egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az 1225/2009/EK rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről” szóló 519/2015 végrehajtási rendelet érvénytelen/jogellenes/összeegyeztethetetlen-e az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikkével és a WTO DSB 2011. július 28-i határozatával?

2) A dömpingellenes vámot bevezető 91/2009/EK rendelet, valamint az ahhoz kapcsolódó 924/2012 és 519/2015 végrehajtási rendeletek érvénytelensége/jogellenessége/összeegyeztethetlensége esetén a vitatott intézkedések alapján bevezetett dömpingellenes vámok hatályon kívül helyezése a 278/2016/EU végrehajtási rendelet hatálybalépésétől vagy a vitatott intézkedés, vagyis a 91/2009/EK „alaprendelet” hatálybalépésétől kezdve bír e joghatással?

161. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2017. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-216/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Értelmezhető-e úgy a 2004/18/EK irányelv [1.] cikkének (5) bekezdése és 32. cikke, valamint a 2014/24/EU irányelv 33. cikke, hogy azok lehetővé teszik az olyan keretmegállapodás megkötését, amelyben:

- az ajánlatkérő szerv saját és olyan más, kifejezetten megjelölt ajánlatkérő szervek nevében jár el, amelyek ugyanakkor nem vesznek részt közvetlenül a keretmegállapodás aláírásában;
- nem határozzák meg a keretmegállapodást alá nem író ajánlatkérő szervek által a keretmegállapodás szerinti, a későbbi közbeszerzési szerződéseknek az e szervek által történő megkötésekor kérhető szolgáltatások mennyiségét?

2) Az (1) kérdésre adott nemleges válasz esetén,

értelmezhető-e úgy a 2004/18/EU irányelv 2. cikkének (5) bekezdése és 32. cikke, valamint a 2014/24/EU irányelv 33. cikke, hogy az lehetővé teszi az olyan keretmegállapodás megkötését, amelyben:

- az ajánlatkérő szerv saját és olyan más, kifejezetten megjelölt ajánlatkérő szervek nevében jár el, amelyek ugyanakkor nem vesznek részt közvetlenül a keretmegállapodás aláírásában;
- a keretmegállapodást alá nem író ajánlatkérő szervek által a keretmegállapodás szerinti, későbbi közbeszerzési szerződéseknek az e szervek által történő megkötésekor kérhető szolgáltatások mennyisége az e szervek általános szükségleteire való hivatkozással kerül meghatározásra?

162. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2017. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-219/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 256. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett 263. cikke első, második és ötödik bekezdését, hogy az uniós bíróság hatáskörébe, vagy hogy a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik az illetékes nemzeti hatóság által a 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 22. és 23. cikkében, a 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet 1. cikkének ötödik bekezdésében, 4. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és 15. cikkében, a 2014. április 16-i 468/2014/EU európai központi banki rendelet 85., 86. és 87. cikkében, valamint a Testo unico bancario italiano (az olasz banktörvény

egységes szövege) 19., 22. és 25. cikkében szabályozott eljárás keretében hozott, eljárást megindító, vizsgálati és nem kötelező erejű javaslatot tartalmazó jogi aktusokkal (a jelen végzés 1. cikkében meghatározott jogi aktusok) szemben előterjesztett kereset elbírálása?

2) Különösen megállapítható-e az uniós bíróság hatásköre, amennyiben e jogi aktusokkal szemben nem általános megsemmisítési keresetet terjesztettek elő, hanem a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által az olasz közigazgatási eljárási törvénykönyv 112. és azt követő cikkei szerinti végrehajtásra kötelezés iránti eljárás keretében – vagyis egy különös nemzeti közigazgatási eljárási jogintézmény keretében – 2016. március 3-án hozott 882/2016. sz. jogerős ítéletben foglaltak állítólagos megsértése vagy megkerülése miatti semmisség megállapítása iránti keresetet, amelynek elbírálása az e jogerős ítéletben foglaltak objektív korlátainak a nemzeti jogi szabályozás szerinti értelmezését és megállapítását feltételezi?

163. A Verwaltungsgericht Berlin (Németország) által 2017. május 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-229/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2011/278/EU határozat I. mellékletének 2. pontja értelmében csak akkor van-e szó „hidrogén gyártásáról”, ha két hidrogénatomból (H) kémiai szintézis útján állítanak elő hidrogénmolekulát (H₂), vagy a gyártás fogalma azt is magában foglalja-e, ha hidrogéntartalmú gázkeverék esetében – szintézis nélkül – a keverékben lévő hidrogén (H₂) relatív részarányát azáltal növelik meg, hogy a gáz egyéb összetevőit – akár fizikai, akár kémiai úton – eltávolítják annak érdekében, hogy – amint a 2011/278/EU határozat I. mellékletének 2. pontja fogalmaz – „az eladható (nettó) termelésben kifejezett és 100 %-os anyagtisztaságú terméket” kapjanak?

2) Abban az esetben, ha az első kérdésre olyan válasz adandó, hogy a gyártás fogalma a gázkeverékben lévő hidrogén (H₂) relatív részarányának növelését nem foglalja magában, a következő további kérdés merül fel:

Úgy kell-e értelmezni a „hidrogén gyártásához, valamint a hidrogén és szén-monoxid szétválasztásához közvetlenül vagy közvetve kapcsolódó folyamat” megfogalmazást, hogy a hidrogén termékreferencia-értékének a 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat I. mellékletének 2. pontjában előírt rendszerhatárai csak mindkét elemet együtt („valamint”) tartalmazzák, vagy a „hidrogén és szén-monoxid szétválasztása” folyamat elem történhet izoláltan, önmagában, a rendszerhatárokon belüli egyedüli folyamatként is?

3) Abban az esetben, ha a második kérdésre olyan válasz adandó, hogy a „hidrogén és szén-monoxid szétválasztása” folyamat elem izoláltan, önmagában, a rendszerhatárokon belüli egyedüli folyamatként is történhet, a következő további kérdés merül fel:

„Hidrogén és szén-monoxid szétválasztása” folyamat elemről csak akkor van-e szó, ha a hidrogént (H₂) kizárólag a szén-monoxidtól (CO) választják el, vagy a „hidrogén és szén-monoxid szétválasztása” folyamat elem akkor valósul-e meg, ha annak keretében a hidrogént nem kizárólag a szén-monoxidtól, hanem továbbá más anyagoktól is – például szén-dioxidtól (CO₂) vagy szénhidrogénektől (C_nH_n) – elválasztják?

4) Abban az esetben, ha a felperesnek bíróságilag meg kell ítélni a kibocsátási egységek ingyenes többletkiosztására vonatkozó igényt, felmerül a kérdés, hogy az Európai Unió Bírósága 2014. április 28-i ítélete (C-191/14) rendelkező részének 3. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy

a) a 2013/448/EU határozat eredeti változata 4. cikkében és II. mellékletében szereplő ágazatközi korrekciós tényező alkalmazandó a 2017. március 1-je előtt a tagállam illetékes hatósága által a 2013 és 2020 közötti időszakra megállapított kibocsátási egységekre, és

b) hogy a 2013/448/EU határozat eredeti változata 4. cikkében és II. mellékletében szereplő az ágazatközi korrekciós tényezőt a 2017. március 1-je után a 2013 és 2017 közötti időszakra bíróságilag megítélt többlet-kibocsátási egységekre is alkalmazni kell, és

- c) hogy a 2017/126/EU határozattal 2017. március 1-jei hatállyal módosított 2013/448/EU határozat 4. cikkének és II. mellékletének ágazatközi korrekciós tényezőjét a 2017. március 1-je után a 2018 és 2020 közötti időszakra bíróságilag megítélt többlet-kibocsátási egységekre is alkalmazni kell?

164. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2017. május 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-242/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Ellentétes-e az uniós joggal és különösen a 2009/28/EK irányelvnek a 2011. július 19-i 2011/438/EU bizottsági végrehajtási határozattal összefüggésben értelmezett 18. cikke (7) bekezdésével a 2012. január 23-i miniszteri rendeletben foglalt nemzeti szabályozás, valamint különösen a miniszteri rendelet 8. és 12. cikke, amely az említett 18. cikk (4) bekezdése értelmében elfogadott európai bizottsági határozat tárgyát képező önkéntes rendszerhez történő csatlakozással vállaltakhoz képest szélesebb körű, különböző különös kötelezettségeket ír elő?
- 2) Az előző kérdésre adott nemleges válasz esetén akkor is úgy kell-e tekinteni a termékre vonatkozó szállítási láncban részt vevő gazdasági szereplőket, hogy azok az előző a) pontban hivatkozott európai szabályozás hatálya alá tartoznak, ha a termék fizikai jelenléte nélkül pusztán kereskedői, azaz közvetítői feladatokat ellátó gazdasági szereplőkről van szó?

165. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2017. május 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-243/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Mely időponttól kezdve kell számítani a [2988/95 rendelet] 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt négyéves elévülési időt az alkalmoszerű (nem folytonos vagy ismétlődő) jogsértések esetén?
- 2) Nem folytonos vagy ismétlődő jogsértések esetén alkalmazható-e az a szabályozás, amely szerint „többéves programok esetében az elévülési idő minden esetben addig tart, amíg a program véglegesen le nem zárult”?
- 3) Alkalmazható-e az ugyanezen 3. cikkben előírt azon szabály is, amely szerint „az elévülés legkésőbb az elévülési idő kétszeresének megfelelő időszak utolsó napján bekövetkezik, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság ezalatt nem szabott ki szankciót” többéves programok esetében, tehát a hivatkozott időszak a többéves program lezárulásáig tart?
- 4) A „többéves programok esetében az elévülési idő minden esetben addig tart, amíg a program véglegesen le nem zárult” szövegezés azt jelenti-e, hogy:
 - a) az elévülési idő soha nem következik be a többéves program végleges lezárulása előtt;
 - b) az elévülési időt fel kell függeszteni a program időtartama alatt, tehát annak végleges lezárulásáig, és ezen időponttól kezdve a számítása újratekődik;
 - c) az elévülési idő folytatódik, és ezért, bár többéves programról van szó, az elévülés megtörténhet a program végleges lezárulása előtt, ha eközben az adott időszak letelt?

166. A Rechtbank Rotterdam (Hollandia) által 2017. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-256/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 2008. február 20-i 2008/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 1997. december 15-i 97/67/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Postai irányelv) 14. cikkének (2) bekezdését, hogy a nemzeti jogszabályi és közigazgatási rendelkezéseknek azért kell előírniuk, hogy az egyetemes szolgáltatóknak saját belső számviteli rendszerükben külön elszámolást kell vezetniük az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó egyes szolgáltatásokról és termékekről, hogy az egyetemes szolgáltatás részét képező és az azon kívüli minden egyes szolgáltatás és termék egyértelműen megkülönböztethető legyen egymástól, vagy pedig az említett rendelkezésből csak az következik, hogy az egyetemes szolgáltatás részét képező szolgáltatásokat és termékeket, valamint az azon kívüli szolgáltatásokat és termékeket könyvelési szempontból el kell elkülöníteni egymástól?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a [...] 2008/6/EK [...] irányelvvel módosított [...] 97/67/EK [...] irányelv [...] 12. cikkének második francia bekezdését, hogy az egyetemes szolgáltatáshoz tartozó minden egyes szolgáltatásnak költségeken kell alapulnia?
- 3) A [...] 2008/6/EK [...] irányelvvel módosított [...] 97/67/EK [...] irányelv [...] 12. cikkének második francia bekezdésében rögzített azon követelmény, amely szerint az áraknak a költségeken kell alapulniuk, és ösztönözniük kell az egyetemes szolgáltatások hatékony nyújtását, megtiltja-e azt, hogy határozatlan időre egy olyan rögzített megtérülési rátát alkalmazzanak, amely a díjszabásra tekintettel megemeli az egyetemes postai szolgáltatások költségeit?

167. A Raad van State (Hollandia) által 2017. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-257/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A családegyesítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK [tanácsi] irányelv 3. cikkének (3) bekezdésére és a Nolan ítéletre [C-583/10.] tekintettel hatáskörrel rendelkezik-e a Bíróság a holland állampolgárságú családegyesítők családtagjainak tartózkodási joga tárgyában folyamatban lévő jogvitában a holland bíróság által az említett irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolására, ha az említett irányelvet a holland jog közvetlenül és feltétel nélkül alkalmazhatóvá tette az ilyen családtagokra?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a [...] 2003/86/EK irányelv [...] 15. cikkének (1) és (4) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapeljárásokban szó van, amely szerint a valamely tagállam területén családegyesítési célból több mint öt éve jogszerűen tartózkodó külföldi önálló tartózkodási engedély iránti kérelme elutasítható azért, mert a külföldi nem tett eleget a nemzeti jogban előírt beilleszkedéssel kapcsolatos intézkedéseknek?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a [...] 2003/86/EK irányelv [...] 15. cikkének (1) és (4) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapeljárásban szó van, amely alapján az önálló tartózkodási engedély legkorábban a kérelem beérkezésének időpontjától adható meg?

168. A Finanzgericht Münster (Németország) által 2017. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-264/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (1) (a továbbiakban: héairányelv) 316. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy az adóalany használtcikk-kereskedők az árrés adóztatását az olyan műalkotások értékesítésére is alkalmazhatják, amelyeket az alkotótól vagy annak jogutódjától a Közösségen belül szereztek be, akik esetében nincsen szó a héairányelv 314. cikke értelmében vett személyekről?

2) Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz születik: Megköveteli-e a héairányelv 322. cikkének b) pontja a műalkotások Közösségen belüli beszerzéséből származó előzetesen felszámított adó levonása jogának megtagadását a használtcikk-kereskedőtől akkor is, ha nem létezik olyan nemzeti előírás, amely ilyen értelmű szabályozást tartalmaz?

169. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2017. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-266/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése alkalmazandó-e olyan szerződésekre, amelyek a rendelet 5. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében nem a 2004/17/EK (2) vagy 2004/18/EK (3) irányelvekben meghatározott szolgáltatási koncessziós szerződések formájában készültek?

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2) Amennyiben egy egyedi illetékes hatóság az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése szerint közvetlenül ítélt oda egy közszolgáltatási szerződést egy belső szolgáltatónak, ellentétes-e e hatóságnak a belső szolgáltató vállalkozás további tagjaival közös ellenőrzési jogkörével, ha egy bizonyos földrajzi területen a személyszállítás területén való beavatkozás hatásköre (az 1370/2007/EK rendelet 2. cikkének b) és c) pontja) az egyedi illetékes hatóság és egy integrált személyszállítási közszolgáltatást nyújtó hatóságcsoporthoz között megosztott, például a közszolgáltatási szerződés belső szolgáltatójának történő odaítélésére vonatkozó hatáskör az egyedi hatóságnál marad, a díjszabás feladatát azonban átruházzák egy közlekedési célszövetség számára, amelyhez az egyedi hatóság mellett a földrajzi területén illetékes további hatóságok is tartoznak?

3) Amennyiben egy egyedi illetékes hatóság az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése szerint közvetlenül ítélt oda egy közszolgáltatási szerződést egy belső szolgáltatónak, ellentétes-e a hatóságnak a belső szolgáltató további tagjaival közös ellenőrzési jogkörével, ha a létesítő okirata alapján a közszolgáltatási szerződés elfogadásával, módosításával vagy megszüntetésével kapcsolatos határozatok esetében csak az a tag rendelkezik szavazati joggal, amely maga vagy amelynek közvetett vagy közvetlen tulajdonosa az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése alapján közszolgáltatási szerződést ítélt oda a belső szolgáltatónak?

4) Lehetséges-e az 1370/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának b) pontja alapján, hogy a belső szolgáltató más illetékes helyi hatóságok számára is nyújt az illetékességi területükön személyszállítási közszolgáltatásokat (ideértve a szomszédos helyi illetékes hatóságok területére belépő kimenő útvonalakat vagy egyéb kiegészítő elemeket), ha ezeket nem szervezett versenytárgyalási eljárásokban ítélik oda?

5) Lehetséges-e az 1370/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának b) pontja alapján, hogy a belső szolgáltató az öt megbízó hatóság illetékességi területén kívül más fenntartóknak is nyújt személyszállítási közszolgáltatásokat, olyan közszolgáltatási szerződések alapján, amelyek az 1370/2007/EK rendelet 8. cikke (3) bekezdése átmeneti rendelkezéseinek hatálya alá tartoznak?

6) Milyen időpontban kell teljesülniük az 1370/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése szerinti feltételeknek?

170. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2017. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-267/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése alkalmazandó-e a rendelet 2. cikkének i) pontja értelmében vett közvetlenül odaítélt olyan közszolgáltatási szerződésekre, amelyek a rendelet 5. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében nem a 2004/17/EK vagy 2004/18/EK irányelvekben meghatározott szolgáltatási koncessziós szerződések formájában készültek?

Amennyiben az 1. kérdésre igennel kell válaszolni:

2. Az 1370/2007/EK rendelet 2. cikkének b) pontja és 5. cikkének (2) bekezdése a „vagy” szó révén egy egyedi hatóság vagy egy hatóságcsoport kizárólagos illetékességéből indul ki, vagy e rendelkezések alapján az egyedi hatóság lehet egy hatóságcsoport tagja is, és egyes feladatokat a csoportra ruházhat át, de egyúttal megmarad a beavatkozási joga a 2. cikk b) pontja alapján, és illetékes helyi hatóság jellege a rendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében?

3. Kizárja-e az 1370/2007/EK rendelet 5. cikk (2) bekezdés második mondatának e) pontja a személyszállítási közszolgáltatás túlnyomó része belső szolgáltató általi nyújtásának kötelezettségével, hogy az ezt egy száz százalékos tulajdonában álló leányvállalata révén nyújtsa?

4. Milyen időpontban kell fennállniuk a közvetlen odaítélés 1370/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése szerinti feltételeinek, már a szándékolt közvetlen odaítélésnek a 1370/2007/EK rendelet 7. cikke szerinti közzétételekor, vagy csak magának a közvetlen odaítélésnek az időpontjában?

171. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-288/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2014. április 3-i 2014/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikke (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit, hogy azok közismert jellegüktől függetlenül megtiltják az egyes tulajdonságokra utaló valamennyi védjegy használatát a csomagolási egységeken, a gyűjtőcsomagokon és a dohánytermékeken?

2) Az irányelv 13. cikke (1) és (3) bekezdésének értelmezésétől függően e cikkek rendelkezései, amennyiben alkalmazandók a kereskedelmi nevekre és védjegyekre, tiszteletben tartják-e a tulajdonhoz való jogot, a véleménynyilvánítás szabadságát, a vállalkozás szabadságát, valamint az arányosság és a jobbiztonság elvét?

3) Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén egy tagállam mely feltételek mellett élhet az irányelv 24. cikkének (2) bekezdése által biztosított azon lehetőséggel, hogy – a tulajdonhoz való jog, a véleménynyilvánítás és a vállalkozás szabadsága, valamint az arányosság elvének sérelme nélkül – a csomagolási egységek és gyűjtőcsomagolások semlegességét és egységességét írja elő a gyártók és importőrök számára?

172. A Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugália) által 2017. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-295/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját, 64. cikkének (1) bekezdését, 66. cikkének a) pontját és a 73. cikkét, hogy valamely távközlési (televíziós, internet, mobil és fix hálózatos) szolgáltató hozzáadottérték-adót számít fel valamely előre meghatározott összegnek az ügyfeleitől történő beszedése után – amennyiben az ügyfélnek felróhatóan megszünteti az előre meghatározott időszakra (hűségidőre) vonatkozó, fenntartási kötelezettséget tartalmazó szerződést az időszak lejártát megelőzően –, amely összeg megfelel a szerződés szerint az ügyfél által fizetendő havi alapidő hűségidő lejártáig hátralévő havi díjak számával megszorított értékének, abban a helyzetben, amelyben a hivatkozott összeg kiszámlázásakor, és függetlenül annak tényleges beszedésétől, a szolgáltató a szolgáltatásnyújtást már megszüntette, abban az esetben, ha:

- a. a számlázott összeg szerződéses célja, hogy visszatartsa az ügyfelet a hűségidő megszegésétől, amelynek betartására kötelezettséget vállalt, és megtérítse a szolgáltató által a hűségidő megszegéséből eredően alapvetően azon haszon elvesztése, illetve az alacsonyabb díjakkal történő szerződéskötés, a készülékek vagy egyéb ajánlatok ingyenesen vagy csökkentett áron való rendelkezésre bocsátása, valamint a reklámozási és ügyfélszerzési költségek miatt elszenvedett károkat, amely hasznot akkor szerezhett volna meg, ha a szerződés a hűségidő végéig hatályos maradt volna;
- b. a hűségidőt tartalmazó, megkötött szerződések magasabb díjazást jelentenek a szerződés megkötését előmozdító személyek számára, mint a hűségidőt nem tartalmazó szerződések megkötéséért járó díjazás, amennyiben az előbbi vagy utóbbi esetben (vagyis a hűségidővel vagy anélkül kötött szerződésekben) a díjazás a megkötött szerződésekben rögzített havi díj összege alapján kerül kiszámításra;
- c. a kiszámlázott összeg a nemzeti jog szerint büntetőrendelkezésnek minősül?

2) Az első kérdésre adott választ módosíthatja-e, hogy ugyanezen kérdés különböző pontjaiban kifejtett egyik vagy néhány helyzet esetlegesen nem áll fenn?

173. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-298/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Azt a vállalkozást, amely élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálja televíziós műsorok megtekintését, pusztán e ténynél fogva a 2002. március 7-i 2002/22/EK irányelv 31. cikkének (1) bekezdése szerinti, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízióműsorok szétosztására szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető vállalkozásnak kell-e tekinteni?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén egy tagállam az irányelv vagy az Európai Unió joga más szabályainak megsértése nélkül előírhat-e az elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető vállalkozásokat és az ilyen hálózatokat nem üzemeltető, élő, megszakítás nélküli adatfolyamban és közvetlenül az interneten televíziós műsorok megtekintését kínáló vállalkozásokat terhelő, rádió- és televízió-műsorok továbbítására vonatkozó kötelezettséget?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén a tagállamok tartózkodhatnak-e attól, hogy azon szolgáltatók tekintetében, amelyek nem üzemeltetnek elektronikus hírközlési hálózatokat, a továbbítási kötelezettséget a 2002. március 7-i 2002/22/EK irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek együttes fennállásától tegyék függővé, holott e feltételek az irányelv alapján a hálózat-üzemeltetőket kötik?

4) Az a tagállam, amely bizonyos rádió- és televízió-műsorok bizonyos hálózatokra történő továbbítására vonatkozó kötelezettséget vezetett be, előírhatja-e az irányelv sérelme nélkül e szolgáltatások számára az e hálózatokra történő továbbítás elfogadását, az internetes oldalra történő továbbítást is ideértve, ha a szóban forgó szolgáltatás maga is továbbítja saját műsorait az internetre?

5) A 2002/22/EK irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében előírt azon feltételt, amely szerint a továbbítási kötelezettség alá tartozó hálózatok végfelhasználói jelentős hányadának kell e hálózatokat a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként használnia, az internetre történő továbbítást illetően az összes, a televíziós műsorokat élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten megtekintő felhasználóra, vagy csak a továbbítási kötelezettség alá tartozó honlap felhasználóira tekintettel kell-e értékelni?

174. A Krajský súd v Bratislave (Szlovákia) által 2017. május 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-302/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló 2003/87/EK irányelvben (a továbbiakban: irányelv) foglalt célkitűzéseket és elveket, vagyis

i. a kibocsátásnak a technológiai fejlődés útján történő csökkentésének célját (az 1. cikk, valamint a (2) és (20) preambulumbekkezdés),

ii. a gazdasági fejlődés, valamint a belső piac egységessége és a versenyfeltételek megőrzésének célját (az (5) és (7) preambulumbekkezdés),

iii. a kibocsátás csökkentése költséghatékony és gazdaságilag eredményes feltételei biztosításának célját (az 1. cikk), a jogbiztonság elvét a 3. cikk f) pontja szerinti üzemeltetők tekintetében azzal összefüggésben, hogy az üzemeltetők a 9. cikk értelmében jogosan bíznak a nemzeti kiosztási terv megváltoztathatatlanágában, legalábbis a tárgyidőszak kezdetét 18 hónappal megelőző naptól fogva (vagyis a 2008-tól 2012-ig tartó időszakra vonatkozóan legalábbis 2006. június 30-tól),

iv. azt a követelményt, hogy a kibocsátási egységeket térítésmentesen kell kiosztani (a 10. cikk),

v. a 13. cikk (3) bekezdése szerinti személyek azon jogát, hogy a korábban birtokukban lévő és a tagállamok által a 13. cikk (3) bekezdése értelmében törölt kibocsátási egységek helyett részükre kibocsátási egységeket adjanak ki,

hogy azokkal ellentétes az a tagállami belső szabályozás, amely az irányelv 3. cikkének f) pontjában meghatározott, az említett tagállam területén az adó hatálya alá tartozó üzemeltetők részére olyan különös adó megfizetését írja elő,

i. amelynek jogalapját az képezi, hogy a kibocsátási egységek kezelése (a felhasználás elmulasztása és az átruházás esetén) az adó hatálya alá tartozik, függetlenül attól, hogy e tevékenységből az üzemeltető előnyt szerez-e,

ii. amennyiben e kibocsátási egységeket a tagállam által az irányelv 9. cikke értelmében a 2008–2012. évi időszakra vonatkozóan az Európai Bizottság részére benyújtott nemzeti kiosztási terv alapján osztották ki a kezelők részére (vagyis e tervről az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében értesítették az Európai Bizottságot és a tagállamokat, valamint azt az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében nem utasította el az Európai Bizottság), amely terv az irányelv 10. cikke értelmében úgy rendelkezik, hogy a 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra a tagállamok az egységek 100 %-át térítésmentesen osztják ki,

iv. amennyiben ezen adó mértéke a kibocsátási egységekre vonatkozó adó alapjának 80 %-a, amely adóalap az egyes naptári hónapokban átruházott (értékesített) kibocsátási egységek száma és a kibocsátási egységeknek az átruházásukat megelőző naptári hónapban irányadó átlagos piaci ára szorzata, valamint a fel nem használt kibocsátási egységek száma és a kibocsátási egységeknek a

vonatkozó naptári évben irányadó átlagos piaci ára szorzata együttes összegének felel meg, v. amennyiben az átlagos piaci árakat a tőzsdén az adott napon végrehajtott utolsó művelet árainak egyszerű számtani átlaga alapján kell kiszámítani (vagyis az adó nem attól az ártól függ, amelyen a kibocsátási egységeket ténylegesen értékesítették)?

175. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2017. május 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-303/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Befolyásolja-e a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által kezdeményezett, C-3/17. sz. előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdésekre adandó választ az, ha a közigazgatási szankció nem bírság, hanem az elektronikus adatok 90 napra történő ideiglenes hozzáférhetetlenné tétele, mely szankció alapvetően eltérő jellemzőkkel rendelkezik (pl. a szolgáltatásnyújtás ideiglenes megszüntetése, a szankciót kiszabó határozat kézbesítésének és az ellene való effektív jogorvoslat lehetőségének hiánya), és mely szankciót a tagállami hatóság ugyanazért a magatartásért a bírság szankció mellett kumulatív módon is kiszabhatja?

2) Figyelemmel az elektronikus adatok 90 napra történő ideiglenes hozzáférhetetlenné tételének mint közigazgatási szankciónak természetére, súlyára, kiszabásának módjára és különösen a szankció elleni effektív jogorvoslati lehetőség hiányára, megállapítható-e az EUMSZ 56. cikk alapján, hogy a szóban forgó szankció önmagában az EUMSZ 56. cikknek és az Alapjogi Charta (Charta) 17. cikk (1) bekezdésének és a 47. cikkének olyan aránytalanul súlyos korlátozása, amely a jelenlegi formájában nem igazolható a tagállam által a szerencsejátékok területén kifizűzött fogyasztóvédelmi célkifizűzésekkel?

3) Befolyásolja-e a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által a C-3/17. sz. előzetes döntéshozatali eljárásban feltett 6. kérdésre adandó választ, ha a tagállam nem gondoskodik az online kaszinójáték-engedély – akár koncessziós pályázat, akár ajánlat útján – való megszerzéséhez szükséges jogszabályok elfogadásáról, és ezért a szolgáltatók nem tudják a szolgáltatás nyújtásához szükséges hatósági engedélyeket megszerezni?

176. Az Okresný súd Bratislava (Szlovákia) által 2017. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-305/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 30. cikket, hogy azzal ellentétes a Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 317/2007 Z. z., ktorým sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie trhu s elektrinou (a Szlovák Köztársaság kormányának a villamosenergia-piac működésére vonatkozó szabályokról szóló 317/2007. sz. rendelete, a továbbiakban: rendelet) 12. cikkének (9) bekezdésében foglalthoz hasonló azon nemzeti rendelkezés, amely különös pénzügyi terhet vezet be a villamos energiának a Szlovák Köztársaság területéről történő kivitelére vonatkozóan anélkül, hogy különbséget tenne aszerint, hogy a villamos energiának a Szlovák Köztársaság területéről történő kivitele más uniós tagállamokba vagy harmadik országokba irányul-e, abban az esetben, ha a villamos energiát exportáló személy nem bizonyítja, hogy a kivitt villamos energiát behozták a Szlovák Köztársaság területére, vagyis olyan pénzügyi teherrel van szó, amelyet kizárólag a Szlovák Köztársaság területén előállított és onnan kivitt villamos energiára kell alkalmazni?

2) Az EUMSZ 28. cikk (1) bekezdése szerinti vámmal azonos hatású díjnak minősül-e a [rendelet] 12. cikkének (9) bekezdésében foglalt rendelkezéssel bevezetethez hasonló pénzügyi teher, vagyis a kizárólag a Szlovák Köztársaság területén előállított és egyidejűleg a Szlovák Köztársaság területéről

kivitt villamos energiára anélkül alkalmazott teher is, hogy különbséget tennének aszerint, hogy a kivitel harmadik országokba vagy uniós tagállamokba irányul-e?

3) Összeegyeztethető-e a [rendelet] 12. cikkének (9) bekezdésében foglalthoz hasonló nemzeti rendelkezés az áruk szabad mozgásának az EUMSZ 28. cikkben foglalt elvével?

177. A Varhoven administrativen sad (Bulgária) által 2017. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-314/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Fennáll-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv rendelkezései alapján a közös hozzáadottértékadó-rendszer adósemlegessége és tényleges érvényesülése elvének megsértése, ha olyan esetben, mint amely az alapeljárásban szerepel, ugyanaz az értékesítés a hozzáadottérték-adó szempontjából kettős adóztatás alá esik, egyszer az általános szabályok alapján azáltal, hogy az eladó az adót az értékesítési számlában feltünteti, másodsor pedig azáltal, hogy a vevő tekintetében a fordított adózási eljárás (fordított adózási mechanizmus) alapján hozott adóellenőrzési határozattal állapítják meg az adót, amelynek során a gyakorlatban az előzetesen felszámított adó levonásának jogát megtagadják, és a nemzeti jog nem írja elő az eladó számlájában feltüntetett hozzáadottérték-adó helyesbitésének lehetőségét az adóellenőrzési eljárás lezárása után?

178. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-320/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A Bíróságot arra kéri, hogy hozzon döntést abban a kérdésben, hogy a leányvállalat irányításában való olyan közvetlen vagy közvetett részvételnek minősül-e, és adott esetben milyen feltételekkel minősül annak, a holdingtársaság részéről valamely ingatlan leányvállalattól való bérlése, amelynek eredményeként e leányvállalatban a társasági részesedések vásárlása és birtoklása a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i [2006/112/EK] irányelv értelmében vett gazdasági tevékenységnek minősül.

179. A High Court (Írország) által 2017. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-323/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Figyelembe kell-e venni, és ha igen, milyen körülmények között az kárenyhítő intézkedéseket az élőhelyvédelmi irányelv 6. cikkének (3) bekezdése szerinti megfelelő vizsgálat elvégzése során?

180. A Landgericht Köln (Németország) által 2017. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-339/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1007/2011/EU rendelet 7. cikkének (1) bekezdését, hogy szükségképpen pontosítani kell azt, hogy egyféle szálasanyagból készült tiszta textiltermékről van szó?

2) Kötelező-e az 1007/2011/EU rendelet 7. cikkében említett két – „100 %” vagy „tiszta” – címkézés vagy jelölés valamelyikének alkalmazása, vagy ilyen termékek esetében csak lehetőségéről és nem

kötelezettségről van szó?

3) Alkalmazandó-e az 1007/2011/EU rendelet 7. cikke hatálya alá tartozó tiszta textiltermékek esetében is az 1007/2011/EU rendelet 9. cikke (1) bekezdésében meghatározott kötelezettség, mely szerint a textiltermékeket olyan címkével kell ellátni vagy megjelölni, amely feltünteti valamennyi száalkomponens elnevezését és százalékos tömegarányát?

181. A Tallinna Ringkonnakohus (Észtország) által 2017. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-349/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: észt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

a) Úgy kell-e értelmezni a Szerződés 87. és 88. cikke alkalmazásában a támogatások bizonyos fajtáinak a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánításáról (általános csoportmentességi rendelet) szóló 800/2008/EK bizottsági rendelet 8. cikkének (2) bekezdését, hogy e rendelkezéssel összefüggésben „a projekttel kapcsolatos munkálatok vagy tevékenységek” végrehajtása megkezdődött, ha a támogatandó tevékenység például egy eszköz megvásárlásából áll, és megkötötték az érintett eszköz megvásárlásáról szóló szerződést? A tagállami hatóságok vizsgálhatják-e a hivatkozott rendelkezésben megállapított kritérium megsértését egy olyan szerződéstől való elállás költségei alapján, amely nem tesz eleget az ösztönző hatás követelményének? Ha a tagállami hatóságokat megilleti ilyen hatáskör, akkor a szerződéstől való elállás vonatkozásában mekkora (százalékban kifejezett) költség esetén lehet abból kiindulni, hogy az az ösztönző hatás követelménye teljesítésének szempontjából kellően elhanyagolható?

b) A tagállami hatóság akkor is köteles-e visszatéríttetni az általa nyújtott jogellenes támogatást, ha a Bizottság nem hozott ennek megfelelő határozatot?

c) A támogatás odaítéléséről döntő tagállami hatóság – abban a téves feltevésben, hogy a csoportmentességi feltételeknek megfelelő támogatásról van szó, miközben valójában jogellenes támogatást nyújt – kelthet-e jogos bizalmat a támogatás kedvezményezettjeiben? A kedvezményezett jogos bizalmának indokolásához elegendő-e különösen, ha a jogellenes támogatás nyújtásakor a tagállami hatóságnak tudomása van azokról a körülményekről, amelyek eredményeképpen a támogatás nem tartozik a csoportmentességek közé?

Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén a közérdeket és az egyes személyek érdekeit kell egymással szemben mérlegelni. A megfelelő mérlegeléssel összefüggésben jelentősége van-e annak, hogy a Bizottság a szóban forgó támogatással kapcsolatban olyan határozatot hozott, amelyben összeegyeztethetetlennek tartja azt a közös piaccal?

d) Milyen elévülési idő vonatkozik a jogellenes támogatás tagállami hatóság általi visszatéríttetésére? Ez az idő 10 év annak az időtartamnak megfelelően, amelynek elteltével a támogatás az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 659/1999/EK tanácsi rendelet 1. és 15. cikke szerint létező támogatássá válik, és már nem fizettethető vissza, vagy az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti 4 év?

Mi a jogalapja az ilyen visszatéríttetésnek, ha a támogatást strukturális alpból nyújtották: az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének (3) bekezdése vagy az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet?

e) Ha a tagállami hatóság jogellenes támogatást térített vissza, ennek keretében köteles-e kamatot követelni a kedvezményezettől a jogellenes támogatás tekintetében? Amennyiben igen, úgy milyen szabályok vonatkoznak a kamatszámításra – többek között a kamatláb és a számítási időszak tekintetében?

182. Az Administratíven sad Varna (Bulgária) által 2017. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-364/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 90. cikkének (1) bekezdését és 185. cikkének (1) bekezdését, hogy előírják az értékesítés tekintetében gyakorolt adólevonás korrekcióját az alapügyhöz hasonló esetben is, amelyben jogerős bírósági ítélet állapítja meg a levonási joggal érintett jogügylet semmisségét, vagy a 2006/112 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalom-meghatározással összhangban abból kell ilyen esetben kiindulni, hogy nem történt értékesítés és eleve nem keletkezett adófizetési kötelezettség?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 185. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy a jogügylet semmisségének ítélettel való megállapítása esetén a levonás korrekciójára vonatkozó nemzeti szabályozás hiányában közvetlenül alkalmazható az irányelv 90. cikkének (1) bekezdése szerinti korrekció?

183. A Supreme Court (Írország) által 2017. június 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-378/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Amennyiben

- (a) jogszabály egy többek között arra vonatkozó általános átruházott hatáskörrel rendelkező szervet hoz létre, hogy biztosítsa az uniós jog érvényesülését egy meghatározott területen; és
- (b) a nemzeti jog előírja, hogy egy ilyen szervnek nincs hatásköre az ügyek azon kis számú csoportjában, amikor a hatékony jogorvoslat a nemzeti vagy az európai jog alapján a nemzeti szabályozás alkalmazásának mellőzését teszi szükségessé; és
- (c) a megfelelő nemzeti bíróságoknak hatáskörük van arra, hogy meghozzanak bármilyen olyan határozatot, amellyel a nemzeti szabályozás alkalmazását mellőzik, amelyre a szóban forgó európai jogi rendelkezéssel való összhang biztosítása érdekében van szükség; hatáskörük van arra, hogy olyan ügyekben eljárjanak, amelyekben ilyen jogorvoslatra szükség van; valamint hatáskörük van arra, hogy az európai jog által előírt jogorvoslatot biztosítsanak és amennyiben a bíróságok által biztosított jogorvoslattal kapcsolatban a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően azt állapították meg, hogy összhangban áll az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvével

az érintett, jogszabály által létrehozott szervet mindazonáltal úgy kell-e tekinteni, hogy hatásköre van egy arra vonatkozó panasz elbírálására, hogy a nemzeti szabályozás sérti a vonatkozó uniós jogot, és a panasz eredményessége esetén arra, hogy ezen szabályozás alkalmazását mellőzze annak ellenére, hogy a nemzeti jog a hatáskört mindent esetben – a szabályozás érvényességével szemben bármilyen alapon benyújtott, illetve a szabályozás alkalmazásának mellőzésére irányuló kifogásokat is ideértve – az alkotmány alapján létrehozott bíróságra ruhazza a szóban forgó szerv helyett?

Munkaügyi ügyszak

33. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2017. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-193/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a 2000/78/EK irányelv 1. cikkével és 2. cikke (2) bekezdésének a) pontjával összefüggésben az Alapjogi Charta 21. cikkét, hogy azzal ellentétes egy

munkavállaló és munkáltató közötti, magánszférabeli munkaviszonnal összefüggő jogvitában alkalmazandó nemzeti szabályozás, amely alapján csak az evangélikus és a kálvinista protestáns egyház, az Ókatolikus Egyház, valamint az Egyesült Metodista Egyház követői számára munkaszüneti nap a Nagypéntek is, legalább megszakítás nélküli huszonnégy órás pihenőidővel, és a munkavállalót a munkaszüneti nap ellenére történő munkavégzése esetén a munkaszüneti nap miatt kiesett munka mellett az elvégzett munkáért is díjazás illeti meg, miközben a más egyházakat követő munkavállalókat nem?

2) Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a 2000/78/EK irányelv 2. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben az Alapjogi Charta 21. cikkét, hogy az 1. kérdésben ismertetett nemzeti szabályozásra, amely – a lakosság összlétszámához, illetve a római katolikus egyházat követők többségéhez mérten – csak egyes (más) egyházak követőinek egy aránylag kis csoportja számára biztosít jogokat és jogosultságokat, nem vonatkozik ez az irányelv, mivel olyan intézkedésről van szó, amely egy demokratikus társadalomban mások jogainak és szabadságának a védelméhez, különösen a szabad vallásgyakorlás jogának védelméhez szükséges?

3) Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a 2000/78/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben az Alapjogi Charta 21. cikkét, hogy az 1. kérdésben ismertetett nemzeti szabályozás az 1. pontban megnevezett egyházak követői számára egy pozitív és különleges intézkedés a teljes munkahelyi egyenlőség biztosítása érdekében, hogy megakadályozza, hogy e híveket vallásuk miatt hátrány érje, illetve e hátrányt ellentételezze, amennyiben ezzel számukra a munkaidő alatti vallásgyakorlás ugyanolyan joga biztosított a vallásuk számára kiemelt valamely ünnepnapon, mint ami amúgy a munkavállalók többségének egy másik nemzeti szabályozás alapján azáltal biztosított, hogy általános munkaszüneti napok azon vallás ünnepnapjai, amelyhez tartozónak a munkavállalók többsége vallja magát?

Amennyiben megállapítható a 2000/78/EK irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében hátrányos megkülönböztetés:

4) Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a 2000/78/EK irányelv 1. cikkével, 2. cikke (2) bekezdésének a) pontjával, valamint 7. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben az Alapjogi Charta 21. cikkét, hogy a magánszférabeli munkáltató mindaddig, amíg a jogalkotó nem teremt hátrányos megkülönböztetéstől mentes jogi helyzetet, a vallási hovatartozástól függetlenül minden munkavállaló számára biztosítani köteles a Nagypéntekkel kapcsolatban az 1. kérdésben ismertetett jogokat és jogosultságokat, vagy az 1. kérdésben ismertetett nemzeti szabályozás alkalmazását teljes egészében mellőzni kell, hogy az 1. kérdésben ismertetett jogok és jogosultságok semelyik munkavállalót se illessék meg?

34. A Juzgado de lo Social de Cádiz (Spanyolország) által 2017. május 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-252/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a 2010/18/EU irányelvvel az [Estatuto de Trabajadores] 37. cikke (4) bekezdésének (napi egyórás távollétre vonatkozó munkaidő-kedvezmény a gyermek 9 hónapos koráig) azon értelmezése, amely szerint – függetlenül az adott szülő nemétől – e kedvezmény nem illeti meg a munkavállalóként azt kérelmező személyt, ha a másik szülő munkanélküli?

2) Ellentétes-e a 2006/54/EK irányelv (2) 3. cikkével, amely a munka területén a férfiak és nők közötti teljes egyenlőség biztosítására irányul, az E.T. 37. cikke (4) bekezdésének azon értelmezése, miszerint, ha az apa dolgozik, nincs joga e munkaidő-kedvezményhez, ha a házastárs anyja munkanélküli?

35. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2017. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-258/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 2. cikkével egy olyan, nemzeti jog szerint jogerőre emelkedett, a közszolgálati fegyelmi jog területén született közigazgatási határozat (fegyelmi határozat) joghatásának fenntartása, amellyel a köztisztviselőt csökkentett nyugdíj mellett nyugállományba helyezték, ha

– a fenti közigazgatási határozat meghozatalának időpontjában az uniós jog rendelkezései – különös tekintettel az irányelvre – még nem voltak alkalmazandók, ugyanakkor

– (elméleti esetben) egy hasonló határozat ellentétes lenne az irányelvvel, amennyiben azt ezen irányelv időbeli hatálya alatt hoznák meg?

2) Amennyiben igen, a hátrányos megkülönböztetéstől mentes állapot helyreállítása érdekében

a./ uniós jogi szempontból szükséges-e a köztisztviselőt a nyugdíj kiszámítása vonatkozásában úgy tekinteni, mintha a közigazgatási határozat hatálybalépése és a rá vonatkozó törvényes nyugdíjkorhatár között nem nyugállományban, hanem aktív állományban lett volna, vagy

b./ elegendő-e azt megállapítani, hogy megilleti őt a nyugállományba helyezés következtében a közigazgatási határozat szerinti időpontban neki járó, nem csökkentett nyugdíjösszeg?

3) Függetlenül attól a második kérdés megválaszolása, hogy a köztisztviselő kezdeményezte, hogy a szövetségi közszolgálatban a nyugdíjkorhatár elérése előtt ténylegesen aktív tevékenységet kezdjen?

4) Amennyiben a százalékos nyugdíjcsökkentés visszavonása (adott esetben a harmadik kérdésben foglalt körülményektől függően) elégségesnek tekinthető:

Megalapozhatja-e a hátrányos megkülönböztetés irányelv szerinti tilalma az irányelvnek a tagállambeli közvetlen alkalmazhatósága előtti referencia-időszakok tekintetében az irányelv alkalmazásának az azzal ellentétes nemzeti joggal szemben érvényesülő elsőbbségét, amelyet a nemzeti bíróságnak a nyugdíjszámítás során figyelembe kell vennie?

5) A negyedik kérdésre adandó igenlő válasz esetén milyen időpontra vonatkozik egy ilyen „visszaható hatály”?

36. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2017. május 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-272/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 45. cikket, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan rendelkezése, amely szerint az a munkavállaló, aki az 1408/71 rendelet vagy a 883/2004 rendelet alapján csak a naptári év egy részében biztosított a társadalombiztosítás érintett tagállambeli rendszerében, a megfelelő biztosítási járulékok megállapítása során az általános adójóváírás járulékhányadának csak a biztosítási időszakkal arányos részét veheti igénybe, ha e munkavállaló a naptári év fennmaradó részében nem biztosított az érintett tagállam társadalombiztosítási rendszerében, ezen időszakban másik tagállamban rendelkezik lakóhellyel, és (szinte) teljes éves jövedelmét az elsőként említett tagállamban szerezte meg?

37. A Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Zaragoza (Spanyolország) által 2017. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-315/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt megállapodás alkalmazható-e a felperes által kért horizontális előmenetel szerinti illetményemelésre, munkafeltételről lévén szó, vagy ellenkezőleg, a jelen ügyben ismertetett esetben olyan jellemzőkkel rendelkező illetményfogalomról van szó, amely az illetményben részesülő azon egyéni helyzetének felel meg, amelyet sok éven keresztül végzett munkával ért el az adott munka összetettsége, a felelősség, a stabilitás, a szaktudás és a szakmaiság területén való fejlődésre vonatkozó kritériumok alapján?

2) Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén, ha az illetményemelést a Bíróság a megállapodás 4. szakaszának 1. pontjában hivatkozott munkafeltételek egyikének tekinti, olyan objektív okoknak megfelelő javadalmazásbeli eltéréstől van-e szó, amelyek igazolják azt?

38. A High Court (Írország) által 2017. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-322/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 883/2004/EK rendeletet és különösen annak 67. cikkét, a 11. cikk (2) bekezdésével összhangban, hogy az a rendelet 1. cikkének z) pontja szerinti „családi ellátásokra” való jogosultsághoz azt követeli meg, hogy az adott személy a (rendelet 1. cikkének s) pontja szerinti) illetékes tagállamban munkaviszonyban álljon vagy önálló vállalkozó legyen, avagy azt, hogy a rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti pénzbeli ellátásban részesüljön?

2) A 11. cikk (2) bekezdése szerinti „pénzbeli ellátásra” való hivatkozást úgy kell-e értelmezni, hogy az csak arra az időszakra vonatkozik, amelynek során a pénzbeli ellátást a kérelmező számára ténylegesen folyósítják, vagy az bármely olyan időszakot magában foglal, amelyre tekintettel a kérelmező a jövőre nézve pénzbeli ellátásra jogosult, függetlenül attól, hogy ezen ellátást a családi ellátás kérelmezésekor már igénybe vették vagy sem?

39. A Varhoven administrativen sad (Bulgária) által 2017. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-338/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 151. és az EUMSZ 153. cikket, valamint a 2008/94 irányelv 3., 4., 11. és 12. cikkét, hogy azok olyan nemzeti szabályozást tesznek lehetővé, mint a Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 4. cikkének (1) bekezdése, amely alapján ki vannak zárva a munkaviszonnyal összefüggő, nem teljesített követelések védelméből azok a személyek, akiknek a munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetésképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző, három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg?

2) Az első kérdésre adott igenlő választ esetén: az EUMSZ 151. és az EUMSZ 153. cikk, valamint a 2008/94 irányelv szerinti szociális célkitűzés keretében – az egyenértékűség, a tényleges érvényesülés és az arányosság elveire figyelemmel – úgy kell-e értelmezni a tagállamok eljárási autonómiájának elvét, hogy az alapján megengedett az olyan nemzeti intézkedés, mint a Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 25. cikke, amely

alapján a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésétől számított két hónapos határidő elteltével megszűnnek a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok, ha a tagállami belső jog olyan rendelkezést tartalmaz, mint a Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja, amely alapján a munkaviszonnal összefüggő, nem teljesített követelések érvényesítésének határideje az attól az időponttól számított három év, amikor a követelést ki kellett volna elégíteni, az említett határidő leteltét követően teljesített kifizetések pedig nem minősülnek jogalap nélkül teljesítettnek?

3) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkét, hogy az megengedi, hogy különbséget tegyenek egyfelől a nem teljesített követeléssel rendelkező olyan munkavállalók, akiknek munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg, és az olyan munkavállalók között, akiknek a munkaviszonya a szóban forgó három hónapos időszak alatt szűnt meg, valamint másfelől az említett munkavállalók és azon munkavállalók között, akik a Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja alapján munkaviszonyuk megszűnésekor ki nem elégített követeléseiket hároméves időszak alatt jogosultak érvényesíteni, amely abban az időpontban kezdődik, amikor a követelést teljesíteni kellett volna?

4) Úgy kell-e értelmezni a 2008/94 irányelvnek az irányelv 3. cikkével és az arányosság elvével összefüggésben értelmezett 4. cikkét, hogy annak alapján megengedett az olyan nemzeti szabályozás, mint a Zakon za Garantiranje Vzemanja na Rabotništem i Služitelite pri Nesastoyatelnoštem na Rabotodatelia (a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 25. cikke, amely alapján a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésének időpontjától számított két hónapos határidő elteltével automatikusan, és a releváns körülmények egyedi értékelésének lehetősége nélkül megszűnnek?

40. A Tribunal de grande instance de Bobigny (Franciaország) által 2017. június 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-370/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 1971. június 14-i 1408/71 [tanácsi] rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK rendelet 11. cikke (1) bekezdésének és 12a. cikke (1a) bekezdésének megfelelően azon tagállamnak, amelynek társadalombiztosítási jogszabályai a munkavállaló helyzetére továbbra is alkalmazandóak, az illetékes hatósága által kijelölt intézmény által kiállított E 101-es igazoláshoz fűződő joghatást fenn kell-e tartani akkor is, ha az E 101-es igazolást azon tagállam hatósága vagy bírósága által jogerősen megállapított csalás vagy joggal való visszaélés következtében szerezték meg, amelynek területén a munkavállaló munkát végez vagy végezni köteles?

2) Amennyiben erre a kérdésre igenlő választ kell adni, az E 101-es igazolások kibocsátása akadályát képezheti-e annak, hogy a csalást elkövető munkáltató magatartásából eredő jogsértés következtében kárt szenvedő személyek kártérítésben részesüljenek anélkül, hogy munkavállalóknak az E 101-es igazolásban megjelölt rendszerekbe történő belépését a munkáltatóval szemben megindított felelősség megállapítása iránti keresetben kétségekbe vonják?

41. A Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Olaszország) által 2017. április 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-177/17. és C-178/17. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének (2) bekezdésében és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített, az [EUSZ] 6. cikk harmadik bekezdése által az uniós jog részévé tett alapelvnek – amely szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét pártatlan bíróság észszerű időn belül tárgyalja – az EUMSZ 67. cikkből eredő alapelvvel – amely szerint az Unió a jog érvényesülésén alapuló közös térséget hoz létre az alapvető jogok, valamint az EUMSZ 81. és EUMSZ 82. cikkből levezethető azon alapelv tiszteletben tartásával, amelynek értelmében az Unió a határokon átnyúló vonatkozású polgári és büntető jogi ügyekben a bírósági és a bíróságon kívül hozott határozatok kölcsönös elismerésének elvén alapuló igazságügyi együttműködést hoz létre – együttes értelmezésével ellentétes-e a 89/2001 törvény 5. cikkében foglalt olasz szabályozáshoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a bírósági eljárások észszerűtlen elhúzódása miatt „méltányos kártérítés” jogcímén az olasz állam által fizetendő összegek jogosultjaként már elismert személyeknek a kifizetéshez egy sor kötelezettséget kell teljesíteniük, valamint meg kell várniuk a 89/2001 törvény hivatkozott 5. cikkének (5) bekezdésében rögzített határidő elteltét anélkül, hogy időközben bírósági végrehajtási cselekményt indíthatnának vagy hogy a késedelmes kifizetéssel összefüggő káraik megtérítését a későbbiekben követelhetnék, még azokban az esetekben is, amelyekben valamely, határokon átnyúló vonatkozású vagy egyébként az Európai Unió hatásköreibe tartozó kérdésben és/vagy a bírósági okiratoknak az Európai Unió által előírt kölcsönös elismerésével érintett kérdésben folytatott polgári eljárás észszerűtlen elhúzódása miatt a „méltányos kártérítést” a bíróság már megítélte?

42. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2017. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-214/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 2007. évi hágai jegyzőkönyv 3. cikkével összefüggésben értelmezett 4. cikkének (3) bekezdését, hogy a kötelezettnek a jogerősen megállapított tartásdíj megváltozott jövedelmi viszonyok miatti leszállítására irányuló kérelmére akkor is a jogosult szokásos tartózkodási helye szerinti állam joga irányadó, ha az eddig fizetendő tartásdíjat a jogosult kérelmére a bíróság a tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 2007. évi hágai jegyzőkönyv 4. cikkének (3) bekezdése értelmében azon állam joga alapján állapította meg, amelyben a kötelezett változatlanul szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2) Úgy kell-e értelmezni a tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 2007. évi hágai jegyzőkönyv 4. cikkének (3) bekezdését, hogy a jogosult azáltal is a kötelezett szokásos tartózkodási helye szerinti állam illetékes hatóságához „fordul”, hogy az ügy érdemi vitatása révén a tartással kapcsolatos ügyekben a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló, 2008. december 18-i 4/2009/EK tanácsi rendelet 5. cikke értelmében a kötelezett által az e hatóságnál indított eljárásba bocsátkozik?

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

43. Az Okresní soud v Českých Budějovicích (Cseh Köztársaság) által 2017. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-287/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló 2011/7/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikkének (1) és (3) bekezdését, hogy a felperes ugyanezen irányelv 3. és 4. cikke szerinti kereskedelmi ügyletekkel kapcsolatos követelés behajtására irányuló keresetének sikeressége esetén a bíróság köteles a felperes javára a bíróság előtti eljárás költségeinek az adott tagállam eljárásjogi rendelkezései szerinti összegben – amelybe beleszámít az alperesnek a kereset benyújtását megelőzően kiküldött fizetési felszólítás költsége is – történő megtérítésén felül 40 euró (vagy nemzeti fizetőeszközben megállapított, azzal azonos mértékű) összeget is megítélni?

44. A Kúria (Magyarország) által 2017. május 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-300/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az uniós joggal ellentétes-e az olyan tagállami eljárásjogi rendelkezés, amely a közbeszerzési jog valamely szabályának megsértése miatt bármely polgári jogi igény érvényesíthetőségének feltételül szabja, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság, illetőleg – a Közbeszerzési Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata során – a bíróság a jogsértést jogerősen megállapítsa?

2) Az olyan tagállami előírás, amely kártérítési igény érvényesíthetőségének előfeltételeként határozza meg, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság, illetőleg – a Közbeszerzési Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata során – a bíróság a jogsértést jogerősen megállapítsa, az uniós jogra tekintettel helyettesíthető-e, azaz van-e lehetőség arra, hogy a károsult a jogsértést más módon bizonyítsa?

3) Az uniós joggal, különösen a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvével ellentétes-e, vagy ilyen hatást válthat-e ki a kártérítési perben az olyan tagállami eljárásjogi előírás, amely csak a Közbeszerzési Döntőbizottság előtti eljárás során előadott jogi érvek alapján teszi lehetővé a határozat bírósági felülvizsgálatát akkor is, ha a károsult csak olyan módon hivatkozhatna az általa állított jogsértés indokaként az Európai Bíróság értelmező gyakorlata alapján az összeférhetetlenségen alapuló kizárása jogellenességére, amely – a sajátos közbeszerzési tárgyalásos eljárás szabályai folytán – a pályázata módosítását eredményezve más okból okozná a közbeszerzési eljárásból való kizárását?

45. A Tatabányai Törvényszék (Magyarország) által 2017. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-306/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A keresettől eltérő tényálláson vagy szerződésen alapuló viszontkereset esetén a viszontkeresetre vonatkozó joghatóságra

a) csak az 1215/2012/EU rendelet (a továbbiakban: Brüsszel Ia. rendelet) 8. cikk (3) bekezdését lehet alkalmazni, mert csak ez szól viszontkeresetről, vagy

b) a Brüsszel Ia. rendelet 8. cikk (3) bekezdése csak ugyanazon tényálláson vagy szerződésen

alapuló viszontkeresetre vonatkozik, így nem ugyanazon tényálláson vagy szerződésen alapuló viszontkeresetre nem alkalmazható, ezért a viszontkeresetre a Brüsszel Ia. rendelet egyéb joghatósági szabályai alapján megállapítható lehet a keresetre joghatósággal rendelkező bíróság joghatósága?

46. A Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Hollandia) által 2017. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-310/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) a) Ellentétes-e az uniós joggal az élelmiszer ízének – mint a szerző saját szellemi alkotásának – szerzői jogi védelemben való részesítése? Közelebbről:
 - b) Ellentétes-e a szerzői jogi védelemmel az, hogy az „irodalmi és művészeti művek” fogalom a Berni Egyezmény 2. cikkének (1) bekezdésében, amely az Unió valamennyi tagállamára kötelező, ugyan felöleli „az irodalom, a tudomány és a művészet minden alkotását, tekintet nélkül a mű létrehozatalának módjára vagy alakjára”, az ebben a rendelkezésben említett példák csupán olyan alkotásokra vonatkoznak, amelyek vizuálisan és/vagy akusztikusan érzékelhetők?
 - c) Ellentétes-e az élelmiszer (lehetséges) romlandósága és/vagy az íz megtapasztalásának szubjektív jellege annak, hogy az élelmiszer ízt szerzői jogilag védett műnek minősítsék?
 - d) Ellentétes-e a 2001/29/EK irányelv 2-5. cikkében meghatározott kizárólagos jogok és korlátozások rendszere az élelmiszer ízén fennálló szerzői jogi védelemmel?
- 2) Amennyiben az első kérdés a) pontjára nemleges válasz születik:
 - a) Mely követelményeknek kell teljesülniük, hogy egy élelmiszer ízt szerzői jogi védelem illethesen meg?
 - b) Egy íz szerzői jogi védelme kizárólag magán az ízben alapul-e, vagy az élelmiszer receptúráján (is)?
 - c) Meddig terjed az olyan fél bizonyítási terhe, aki egy (bitorlási) perben úgy érvel, hogy egy élelmiszer szerzői jogilag védett ízt alkotta meg? elegendő-e az, hogy ez a fél az eljárásban bemutatja az élelmiszert a bírónak, hogy az – ízlelés és szaglás révén – saját ítéletet alkothasson arról, hogy az élelmiszer íze megfelel-e a szerzői jogi védelem követelményeinek? Vagy a felperesnek (adott esetben) a kreatív döntések leírását azon ízkompozícióra és/vagy receptúrára vonatkozóan (is) meg kell adnia, amelyek alapján az ízt a szerző saját szellemi alkotásának kell tekinteni?
 - d) Miként kell a bírónak a bitorlási perben megállapítania, hogy az alperes élelmiszerének íze oly módon egyezik meg a felperes élelmiszerének ízével, hogy az szerzői jogi jogértést valósít meg? Ebben az összefüggésben az (is) döntő, hogy a két íz által keltett összbenyomás megegyezik-e?

47. A Riigikohus (Észtország) által 2017. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-332/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: észt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 21. cikkét, hogy a szolgáltató rendelkezésre bocsáthat a rendes díjnál magasabb díjért hívható telefonszámot, ha a szolgáltató a megkötött szerződés céljaira történő kapcsolattartásra az emelt díjas telefonszám mellett érthető és könnyen hozzáférhető módon rendes díjért hívható vezetékes telefonszámot is kínál a fogyasztóknak?
2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: kizárja-e a 2011/83/EU irányelv 21. cikke, hogy az a fogyasztó, aki annak ellenére, hogy a szolgáltató érthető és könnyen hozzáférhető módon

rendelkezésre bocsátott rendes díjért hívható telefonszámot, a megkötött szerződés céljaira történő kapcsolattartásra szabad akaratából emelt díjas telefonszámot használ, köteles legyen a szolgáltatóval történő kapcsolattartásért az emelt díjat megfizetni?

3. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: arra kötelezi-e a 2011/83/EU irányelv 21. cikkében szereplő korlátozás a szolgáltatót, hogy a rövid hívószámmal együtt mindenhol hívja fel a figyelmet a rendes díjért hívható vezetékes telefonszámra és a díjkülönbözetre is?

48. A Varhoven kasatsionen sad (Bulgária) által 2017. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-335/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában és 2. cikkének 10. pontjában használt „láthatási jog” fogalmát, hogy az nemcsak a gyermeknek a szülők általi, hanem a szülőkön kívül az egyéb rokonok, nevezetesen a nagyszülők általi láthatását is magában foglalja?

49. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2017. június 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-345/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 95/46 irányelv hatálya alá tartoznak-e a jelen ügyben vitatott tevékenységekhez hasonló tevékenységek, azaz egy adott rendőrkapitányságon szolgálatot teljesítő rendőrtisztekről való felvételt készítés és a videó közzététele a www.youtube.com internetes oldalon?

2) Úgy kell-e értelmezni a 95/46 irányelvet, hogy az említett tevékenységek személyes adatok újságírás céljából történő kezelésének minősülhet a szóban forgó irányelv 9. cikke szempontjából?

Gazdasági ügyszak

28. A Budai Központi Kerületi Bíróság (Magyarország) által 2017. május 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-232/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 93/13/EGK irányelv huszadik preambulumbekkezdésében hivatkozott összes feltétel megismerhetőségének biztosítására vonatkozó előírás és a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében és 5. cikkében hivatkozott világosság és érthetőség előírás értelmezése körében tisztességesnek minősülnek-e a vonatkozó szerződéses feltételek, amennyiben a kölcsönszerződés valamely lényeges elemének (szerződés tárgya azaz kölcsönösszeg, törlesztő részletek, ügyleti kamat) mértéke kizárólag a szerződéskötést követően, a másik, professzionális szerződő fél (akár a szerződés részének minősített) a fogyasztóra nézve jogilag kötelező erejű egyoldalú jognyilatkozata alapján válik (nem objektív szükségyszerűség, hanem a másik, professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt általános szerződési feltétel ez irányú rendelkezése alapján) a fogyasztó számára megismerhetővé?

2) A 93/13/EGK irányelv huszadik preambulumbekkezdésében hivatkozott összes feltétel megismerhetőségének biztosítására vonatkozó előírás és a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében és 5. cikkében hivatkozott világosság és érthetőség előírás értelmezése körében tisztességesnek minősülnek-e a vonatkozó szerződéses feltételek, amennyiben a

kölcsönszerződés csupán 'tájékoztató jelleggel' fordulatot alkalmazva közöl valamely lényeges elemet (szerződés tárgya azaz kölcsönösszeg, törlesztő részletek, ügyleti kamat), nem tisztázva azt, hogy a tájékoztató jelleggel közölt szövegrész bír-e jogi kötőerővel, vagy sem, és arra jogok és kötelezettségek alapíthatóak, vagy sem?

3) A 93/13/EGK irányelv huszadik preambulumbekzdésében hivatkozott összes feltétel megismerhetőségének biztosítására vonatkozó előírás és a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében és 5. cikkében hivatkozott világosság és érthetőség előírás értelmezése körében tisztességesnek minősülnek-e a vonatkozó szerződéses feltételek, amennyiben a kölcsönszerződés téves terminológiát alkalmazva határoz meg valamely lényeges elemet, így különösen devizaalapú kölcsönszerződés (ahol a kölcsönszerződésből eredő követelések valamely külföldi pénznemben kerülnek meghatározásra és nyilvántartásra [a továbbiakban: a követelés pénzneme] és ezen követelések a belföldi pénznemben teljesítendőek [a továbbiakban: a teljesítés pénzneme])

(1) kölcsönösszegnek nevezi

- a hitelkeret követelés pénznemében megadott összegét, vagy
- a kölcsönösszeg követelés pénznemében meghatározott maximális felső határértékét, vagy
- a fogyasztó teljesítés pénznemében meghatározott finanszírozási igényét, vagy
- a teljesítés pénznemében meghatározott folyósítási limitet?

(2) törlesztő részleteknek nevezi a törlesztő részletek követelés pénznemében és/vagy teljesítés pénznemében megadott várható felső határértékét?

4) A 93/13/EGK irányelv huszadik preambulumbekzdésében hivatkozott összes feltétel megismerhetőségének biztosítására vonatkozó előírás és a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében és 5. cikkében hivatkozott világosság és érthetőség előírás értelmezése körében tisztességesnek minősülnek-e a vonatkozó szerződéses feltételek, amennyiben valamely devizaalapú kölcsönszerződésben a szerződés tárgya, azaz a kölcsönösszeg és a törlesztő részletek (nem objektív szükségszerűség, hanem a másik, professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt általános szerződési feltétel ez irányú rendelkezése alapján)

(1) a követelés pénznemében tételesen összegként (amely kizárólag 0 és 9 közé eső számjegyekből álló karaktersorozatot jelent), a teljesítés pénznemében legfeljebb egyértelműen kiszámítható módon kerülnek meghatározásra?

(2) a teljesítés pénznemében tételes összegként, a követelés pénznemében legfeljebb egyértelműen kiszámítható módon kerülnek meghatározásra?

(3) a követelés pénznemében és a teljesítés pénznemében is legfeljebb egyértelműen kiszámítható módon kerülnek meghatározásra?

(4) a követelés pénznemében egyáltalán nem, a teljesítés pénznemében legfeljebb egyértelműen kiszámítható módon kerülnek meghatározásra?

(5) a teljesítés pénznemében egyáltalán nem, a követelés pénznemében legfeljebb egyértelműen kiszámítható módon kerülnek meghatározásra?

4.1 A fenti 4.(5) pont körében, amennyiben nem szükséges bármilyen tételes összeget meghatározni a kölcsönszerződésbe foglaltan annak megkötésekor, az egyértelmű kiszámíthatóság biztosított-e a kölcsönösszeg tekintetében a kölcsönszerződés megkötésekor, amennyiben (nem objektív szükségszerűség, hanem a másik, professzionális szerződő fél által

alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt általános szerződési feltétel ez irányú rendelkezése alapján)

- (1) a kölcsönszerződés semelyik pénznemben sem tartalmazza a kölcsönösszeget tételesen,
- (2) a kölcsönszerződés a teljesítés pénznemében a fogyasztó finanszírozási igényét vagy a folyósítási limitet tartalmazza tételesen,
- (3) a kölcsönszerződés a teljesítés pénznemében egyértelműen kiszámítható módon nem tartalmazza a kölcsönösszeget, továbbá
- (4) a kölcsönösszeg követelés pénznemében történő egyértelmű kiszámíthatósága kapcsán a kölcsönszerződésben hivatkozott számtani elem nem egzakt, hanem csupán egy felső határérték: a teljesítés pénznemében tételesen megadott fogyasztói finanszírozási igény vagy folyósítási limit?

4.2

4.2.1 Amennyiben nem szükséges tételes összegeket kölcsönszerződésbe foglaltan biztosítani annak megkötésekor, akkor az egyértelmű kiszámíthatóság körében

- (1) jogilag elvárt a szerződés tárgyának, azaz a kölcsönösszegnek és – változó kamatozású termék esetén az első kamatperiódusban alkalmazandó – törlesztő részleteknek a mértékét egyértelműen és a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában kiszámítható módon a kölcsönszerződésben meghatározni; vagy
- (2) az is elegendő, ha annak megkötésekor, a kölcsönszerződés olyan, objektív módon azonosítható paramétereket tartalmaz, amelyekből ezen adatok (a szerződés tárgya és a törlesztő részletek) kiszámíthatóak lesznek egy jövőbeni időpontban (azaz a kölcsönszerződésbe – annak megkötésekor – kizárólag a jövőbeni egyértelmű kiszámíthatóságot biztosító paraméterek kerülnek rögzítésre)?

4.2.2 Amennyiben az is elegendő, ha egy jövőbeni időpontban lesznek kiszámíthatóak a szerződés tárgya, azaz a kölcsönösszeg és – változó kamatozású termék esetén az első kamatperiódusban alkalmazandó – törlesztő részletek mértéke a követelés pénznemében, akkor ezen jövőbeni időpont (amely értelemszerűen a szerződéses követelések összegének követelés pénznemében való rögzülésnek időpontja is egyben) a kölcsönszerződés megkötésekor abban objektív módon meghatározott kell, hogy legyen, vagy a másik, professzionális szerződő fél kizárólagos diszkrecionális jogkörébe tartozhat ezen jövőbeni időpont meghatározása?

4.3 Időszakonként változó kamatozású termékeknél elégségesnek és így tisztességesnek is tekintendő, amennyiben a tételes összegek és/vagy az egyértelmű kiszámíthatóság a törlesztő részletek tekintetében a futamidő első kamatperiódusára a követelés pénznemében és/vagy a teljesítés pénznemében (a kölcsönszerződésbe foglaltan annak megkötésekor) biztosított vagy jogilag elvárt a futamidő összes kamatperiódusára a követelés pénznemében és/vagy a teljesítés pénznemében biztosítani az egyértelmű kiszámíthatóságot (a kölcsönszerződésbe foglaltan annak megkötésekor)?

4.4 Az egyértelmű kiszámíthatóságot kizárólag megfelelő képlet alkalmazásával lehet tisztességes módon biztosítani, avagy más módon is?

4.4.1 Amennyiben nem kizárólag megfelelő képlet alkalmazásával, akkor kellően egzakt szöveges leírással is lehet tisztességes módon biztosítani az egyértelmű kiszámíthatóságot?

4.4.2 Amennyiben nem kizárólag megfelelő képlet alkalmazásával, akkor akár szakkifejezésre történő utalással (pl. annuitás, lineáris törlesztés) is lehet tisztességes módon biztosítani az egyértelmű kiszámíthatóságot, további magyarázat nélkül?

29. Az Amtsgericht Hamburg (Németország) által 2017. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-255/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Megállapítható-e a célállomás szerinti bíróság illetékessége a 261/2004 rendeletre alapított, légitfuvarozó ellen irányuló kártalanítás iránti kereset tekintetében, ha az üzemeltető légitfuvarozóval kötött szerződés alapján egy olyan két szakaszból álló utazásról van szó, amely magába foglalja az utas átszállását, és az utazás első szakaszán jelentős késés történik?

30. A Budai Központi Kerületi Bíróság (Magyarország) által 2017. május 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-259/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Tekintettel különösen arra, hogy amennyiben a szerződés elsődleges tárgyának meghatározása tisztességtelennek minősül, akkor az a szerződés teljes (és nem részleges) érvénytelenségét eredményezi, a kölcsönszerződés elsődleges tárgyát meghatározó feltétel tisztességtelenségéből fakadó semmisség alkalmazása (ahol a feltétel a továbbiakban nem jelenthet kötelezettséget a fogyasztóra nézve), járhat-e olyan következménnyel (pl. bírósági határozat, nemzeti jogszabály által meghatározott speciális jogkövetkezmény, jogszabályi- vagy jogegységi határozati rendelkezés alkalmazásán keresztül), hogy annak köszönhetően a szerződés jogi minősítése ténylegesen vagy hatásait tekintve módosul, így különösen deviza alapú kölcsönszerződés (ahol a kölcsönszerződésből eredő követelések valamely külföldi pénznemben kerülnek meghatározásra és nyilvántartásra /a továbbiakban: a követelés pénzneme/ és ezen követelések a belföldi pénznemben teljesítendőek /a továbbiakban: a teljesítés pénzneme/) forintkölcsön szerződésnek legyen tekintendő?

1.1 Feltéve, hogy a kölcsönszerződés elsődleges tárgyát meghatározó feltétel tisztességtelenségéből fakadó semmisség alkalmazása járhat olyan következménnyel, hogy annak köszönhetően a szerződés jogi minősítése ténylegesen vagy hatásait tekintve módosul, ezen jogi minősítésben bekövetkezett változás járhat-e olyan következménnyel (pl. bírósági határozat, nemzeti jogszabály által meghatározott speciális jogkövetkezmény, jogszabályi- vagy jogegységi határozati rendelkezés alkalmazásán keresztül), hogy a jogviszony egyes pénzügyileg releváns paraméterei akár a fogyasztóra nézve hátrányosan is módosulnak (pl. jegybanki alapkamat vagy forintkölcsönökre alkalmazott piaci alapú kamatmérték visszaható hatályú alkalmazása a szerződés szerinti alacsonyabb kamatmérték helyett)?

2) A tisztességtelenség jogkövetkezménye abszolút érvényű és tisztán jogkérdés vagy a tisztességtelenség jogkövetkezményének levonásakor jelentőséget lehet tulajdonítani

(1) más, a tisztességtelenséggel érintettől eltérő szerződéstípusok szerződési gyakorlatának;

(2) egyes gazdaságilag közvetlenül érintett szereplők (deviza alapú kölcsönök esetében pl. az ún. devizaadós társadalmi csoport és a bankrendszer) feltételezett sérülékenységének; vagy

(3) egyes gazdaságilag közvetlenül nem érintett harmadik személyek vagy csoportok érdekeinek, így pl. annak, hogy a semmisség következtében az ún. devizaadós társadalmi csoport tagjai végeredményben, a számszaki elszámolást figyelembe véve akár túlnyomórészt jobban is járhatnak az ún. forintadós társadalmi csoport tagjainál?

3) A 93/13 EGK irányelv 3. cikk (1) bekezdése, 4. cikk (2) bekezdése, 5. cikke, és 6. cikk (1)

bekezdése (azaz a tisztességtelenség megítélése és annak jogkövetkezménye) szempontjából az árfolyamkockázat viselését a fogyasztóra hárító feltétel (azaz a kockázatviselést szabályozó szerződéses rendelkezés/ek összessége/) minősülhet-e több feltételnek?

4) A 93/13 EKG irányelv 6. cikk (1) bekezdése (miszerint a tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve) értelmezhető-e akként, hogy adott feltétel (nem annak bizonyos szakasza, hanem a teljes vizsgált feltétel) lehet úgy teljes mértékben tisztességtelen avagy egyszerre részben tisztességes és részben tisztességtelen, hogy az részben alkalmazható, azaz abból (pl. egyéni bírói mérlegelés függvényében) bizonyos mértékig kötelezettségek származhatnak a fogyasztóra nézve (azaz hatását tekintve mindkét esetben csak bizonyos mértékig tisztességtelen), pl. bírósági határozat, nemzeti jogszabály által meghatározott speciális jogkövetkezmény, jogszabályi- vagy jogegységi határozati rendelkezés alkalmazásán keresztül?

4.1 Feltéve, hogy a 93/13 EKG irányelv 6. cikk (1) bekezdése értelmezhető akként, hogy adott teljes feltétel lehet úgy teljes mértékben tisztességtelen avagy egyszerre részben tisztességes és részben tisztességtelen, hogy az részben alkalmazható, azaz abból bizonyos mértékig kötelezettségek származhatnak a fogyasztóra nézve (azaz hatását tekintve mindkét esetben csak bizonyos mértékig tisztességtelen); az, hogy a szerződés elsődleges tárgyát meghatározó vizsgált feltétel tisztességtelensége okán a teljes kölcsönszerződés érvénytelennek minősül, járhat-e olyan következménnyel, hogy a számszaki elszámolás tekintetében összességében hátrányosabb helyzetbe kerül a fogyasztó és kedvezőbbé a másik professzionális szerződő fél, mintha a szerződés elsődleges tárgyát meghatározó vizsgált feltétel tisztességtelensége okán a kölcsönszerződés csupán részben minősülne tisztességtelennek (miszerint a szerződés további feltétel[e]i változatlan tartalommal továbbra is kötik a feleket)?

5)

5.1 Tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel, amely nem tartalmaz kifejezetten olyan figyelemfelhívást, miszerint a kölcsönszerződés alapján teljesítendő törlesztőrészlet összege meghaladhatja a másik professzionális szerződő fél által lefolytatott hitelképességi vizsgálat keretében bevizsgált fogyasztói jövedelem összegét, tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást írhat elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, továbbá az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható a másik professzionális szerződő féltől, hanem az is, hogy a fogyasztó a tájékoztatás alapján képes legyen értékelni is a rá áthárított árfolyamkockázat rá nézve – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is, és ennél fogva az általa felvett kölcsön teljes költségét?

5.2 Tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses rendelkezés, amely nem tartalmaz kifejezetten olyan figyelemfelhívást, miszerint a kölcsönszerződés alapján mindenkor fennálló tőketartozás összege meghaladhatja a másik professzionális szerződő fél által lefolytatott hitelképességi vizsgálat keretében bevizsgált, a fogyasztó rendelkezésére álló

fedezeti vagyon értékét, tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást ír elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, továbbá az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható a másik professzionális szerződő féltől, hanem az is, hogy a fogyasztó a tájékoztatás alapján képes legyen értékelni is a rá áthárított árfolyamkockázat rá nézve – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is, és ennél fogva az általa felvett kölcsön teljes költségét?

5.3 Tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalta és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel, amely nem tartalmaz kifejezetten olyan figyelemfelhívást, miszerint (1) az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, (2) az árfolyamváltozás lehetősége valós, vagyis a kölcsönszerződés futamideje alatt is bekövetkezhet, (3) annak köszönhetően a törlesztőrészlet összege korlátozás nélkül megemelkedhet, (4) az árfolyamváltozás kapcsán nem csak a törlesztő részlet összege, hanem a tőketartozás összege is korlátozás nélkül megnőhet, (5) a lehetséges veszteség végtelen nagyságú, (6) a szükséges biztonsági intézkedések hatása korlátozott és folyamatos figyelmet kíván, (7) amelyet a másik professzionális szerződő fél nem vállal biztosítani, tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást írhat elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, továbbá az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható a másik professzionális szerződő féltől, hanem az is, hogy a fogyasztó a tájékoztatás alapján képes legyen értékelni is a rá áthárított árfolyamkockázat rá nézve – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is, és ennél fogva az általa felvett kölcsön teljes költségét?

5.4 Különös tekintettel arra, hogy elképzelhető, akár létező tagállami bírói gyakorlat vagy jogszabály szerinti következtetés szerint a deviza alapú kölcsönszerződések esetében a fogyasztó az adott időszakban irányadó forintkölcsönnél kedvezőbb kamatmérték miatt adósodott el devizában, aminek ellenében kizárólagosan ő viseli az árfolyamváltozás hatásait, továbbá arra, hogy szintén elképzelhető, akár létező tagállami bírói gyakorlat vagy jogszabály szerinti következtetés szerint a szerződési terheknek a kölcsönszerződés megkötését követő – előre nem látható – egyoldalú eltolódása a tisztességtelenség körében nem értékelhető, tekintettel arra, hogy a semmisségi oknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia, továbbá tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást írhat elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, illetve az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható, hanem annak fogyasztó által értékelhetővé tétele is; tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján a másik professzionális szerződő fél által (egyedileg meg nem tárgyalta és általános szerződési feltételként) megszerkesztett és alkalmazott, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel, amely nem tartalmaz kifejezett figyelemfelhívást az árfolyamváltozás futamidő (legalább kezdőidőszaka) alatt várható iránya, minimális és/vagy maximális mértéke tekintetében (pl. a forward árfolyamszámítás módszertanára és/vagy a kamatparitás elvére alapítottan /amelynek

értelmében a deviza alapú kölcsönök tekintetében a kamatelőny, azaz a LIBOR vagy az EURIBOR kamat BUBOR kamatnál alacsonyabb szintje, nagy biztonsággal prognosztizálható árfolyamvesztéshez vezet fogyasztói oldalon, azaz a teljesítés pénznemének árfolyama romlik a követelés pénznemének árfolyamához képest/)?

5.5 Tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel, amely nem tartalmaz kifejezetten olyan figyelemfelhívást, amely egzakt módon (pl. legalább a fogyasztó által vállalt futamidővel azonos időtartamot felölelő, a teljesítés- és a követelés pénznemek árfolyamainak egymáshoz viszonyított múltbeli alakulását tartalmazó adatsor/grafikon számszerűsítve) bemutatja az árfolyamkockázat fogyasztóra hátrításából várhatóan eredő valós adósi kockázatot, tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást írhat elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, továbbá az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható a másik professzionális szerződő féltől, hanem az is, hogy a fogyasztó a tájékoztatás alapján képes legyen értékelni is a rá áthárított árfolyamkockázatot rá nézve – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is, és ennél fogva az általa felvett kölcsön teljes költségét?

5.6 Különös tekintettel arra, hogy elképzelhető, akár létező tagállami bírói gyakorlat vagy jogszabály szerinti következtetés alapján a deviza alapú kölcsönszerződések esetében a fogyasztó az adott időszakban irányadó forintkölcsönnél kedvezőbb kamatmérték miatt adósodott el devizában, aminek ellenében kizárólagosan ő viseli az árfolyamváltozás hatásait, továbbá tekintettel arra is, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály írásbeli kockázatfeltárást írhat elő és nem a kockázat fennálltának pusztá deklarációját és telepítését, illetve az Európai Unió Bírósága előtt C-26/13. szám alatt folyamatban volt ügy indoklásának 74. pontja értelmében nem csupán a kockázat fogyasztó által felismerhetővé tétele elvárható, hanem annak fogyasztó által értékelhetővé tétele is; tisztességesnek, azaz világosnak és érthetőnek minősülhet-e a gazdasági következmények tekintetében az a törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel, amely nem tartalmaz kifejezetten olyan figyelemfelhívást, amely egzakt módon (pl. legalább a fogyasztó által vállalt futamidővel azonos időtartamot felölelő múltbeli adatokra alapítottan kifejezetten és számszerűsítve) bemutatja a forintkölcsönök esetében alkalmazott BUBOR és a deviza alapú kölcsönök esetében alkalmazott LIBOR vagy EURIBOR közötti várható kamatnyereség mértékét?

6) A törvényben előírt, szükségképpen általános jelleggel megfogalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján (a másik professzionális szerződő fél által alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalt és általános szerződési feltételként) megszerkesztett, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses feltétel tisztességességének megítélése körében a bizonyítási teher mennyiben terheli a fogyasztót és/vagy a másik professzionális szerződő felet annak megítélése körében, hogy a fogyasztónak az őt visszavonhatatlanul kötelező tárgybeli szerződéses feltétel vonatkozásában az alapos megismerésre volt-e tényleges lehetősége a kölcsönszerződés megkötését megelőzően (93/13 EKG irányelv 3. cikk (3) bekezdés és melléklet 1.i) pont)?

7) Olyan szolgáltatóknak tekintendők-e a saját devizaárfolyamot alkalmazó, a fogyasztókkal szerződő professzionális szerződő fél hitelintézetek a deviza alapú kölcsönszerződések tekintetében – azaz olyan tranzakciók tekintetében, amelyek olyan szolgáltatásokra vonatkoznak, amelyek ára pénzügyi árfolyam-ingadozásokhoz kapcsolódik – akik az ár alakulására nem képesek befolyást gyakorolni (93/13 EGK irányelv, melléklet 2.c) pont)?

31. Az Amtsgericht Hannover (Németország) által 2017. május 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-283/17. – C-286/17. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 261/2004/EK rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett rendkívüli körülménynek minősül-e az, ha az üzemeltető légitársaság személyzetének a légitársaság működése szempontjából jelentős része betegszabadság miatt távol marad? Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Milyen mértékűnek kell lennie a távollévők arányának ahhoz, hogy az említett körülmény vélelmezhető legyen?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: A 261/2004/EK rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett rendkívüli körülménynek minősül-e az üzemeltető légitársaság személyzetének a légitársaság működése szempontjából jelentős részének spontán távolléte, ha annak oka munkajogi és kollektív munkajogi szempontból nem igazolt munkabeszüntetés („vad sztrájk”)? A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Milyen mértékűnek kell lennie a távollévők arányának ahhoz, hogy az említett körülmény vélelmezhető legyen?

3) Az első vagy a második kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Magánál a törölt légitársaságnál kell fennállnia a rendkívüli körülménynek, vagy az üzemeltető légitársaság jogosult üzemi gazdasági megfontolásból új menetrendet felállítani?

4) Az első vagy a második kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Az elkerülhetőség szempontjából a rendkívüli körülménynek vagy pedig a rendkívüli körülmény bekövetkezéséből fakadó következményeknek van jelentőségük?

32. A Varhoven kasatsionen sad (Bulgária) által 2017. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-296/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 3. cikkének (1) bekezdését, hogy azon tagállam bíróságai, amelynek területén a fizetésképtelenségi eljárást megindították, kizárólagos joghatósággal rendelkeznek a valamely másik tagállamban székhellyel vagy lakóhellyel rendelkező alperes elleni, fizetésképtelenségre alapított megtámadási kereset elbírálására, vagy a felszámoló a rendelet 18. cikkének (2) bekezdése szerinti esetben jogosult azon tagállam bíróságai előtt megtámadási keresettel élni, amelynek területén az alperes székhelye vagy lakóhelye van, ha a felszámoló megtámadási keresete az említett másik tagállamban ingó vagyoni felett tett rendelkezésen alapul?

2) Alkalmazható-e az 1346/2000 rendelet 24. cikkének az ugyanezen cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (2) bekezdése szerinti mentesülés, ha az adós társaság valamely tagállamban bejegyzett telephelyének ügyvezetője teljesített valamely kötelezettséget az említett tagállamban az adós számára, amennyiben a teljesítés időpontjában valamely másik tagállamban az adós elleni fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó kérelmet már benyújtották, és ideiglenes felszámolót rendeltek ki, azonban a fizetésképtelenségi eljárás megindításáról még nem

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

határoztak?

3) Alkalmazható-e az 1346/2000 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése az adós számára pénzüsszeg fizetésével teljesített kötelezettség esetén, ha az említett összegnek az adóstól a teljesítő személy részére történő eredeti átutalása a felszámolási bíróság nemzeti joga alapján hatálytalannak minősül, és a hatálytalanságot a fizetesképtelenségi eljárás megindítása okozza?

4) Alkalmazható-e a tudomásszerzés hiányára vonatkozó, az 1346/2000 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése szerinti vélelem akkor, ha a rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második mondatában említett hatóságok nem tették meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a felszámolási bíróságnak az ideiglenes felszámoló kijelöléséről és a társaság rendelkezései hatályosságának az ideiglenes felszámoló hozzájárulásához kötéséről hozott határozatait az adós telephelye szerinti tagállam nyilvántartásában közzétegyék, ha a tagállam, amelynek területén a telephely található, előírja az említett határozatok kötelező közzétételét, noha a rendelet 16. cikkével összefüggésben értelmezett 25. cikke alapján elismeri azokat?

33. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2017. május 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-304/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikkének 3. pontja alapján a tájékoztatóért való felelősség miatti szerződésen kívüli igények tekintetében abban az esetben, ha

- a befektető a lakóhelyén hozta meg a hiányos tájékoztatón alapuló befektetési döntését,
 - és e döntés alapján a másodlagos piacon vásárolt értékpapír vételárát egy osztrák banknál vezetett számlájáról egy másik osztrák banknál vezetett elszámolási számlára utalta át, amelyről ezt követően a felperes megbízásából utalták át a vételárát az eladónak,
- a) az a bíróság rendelkezik-e joghatósággal, amelynek illetékességi területén a befektető lakóhelye van,
 - b) az a bíróság rendelkezik-e joghatósággal, amelynek illetékességi területén annak a banknak a székhelye vagy számlavezető bankfiókja található, amelynél a felperesnek az a bankszámlája van, amelyről az elszámolási számlára utalta át a befektetett összeget,
 - c) az a bíróság rendelkezik-e joghatósággal, amelynek illetékességi területén annak a banknak a székhelye vagy számlavezető bankfiókja van, amelynél az elszámolási számla található,
 - d) valamelyik hivatkozott bíróság a felperes választása alapján rendelkezik-e joghatósággal,
 - e) a hivatkozott bíróságok közül egyik sem rendelkezik joghatósággal?

34. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2017. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-308/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontjának a) alpontját,

1) hogy az említett rendelkezés értelmében vett teljesítési helyet – a jelen ügyszöveghez hasonló – többszöri szerződéses követelés-átruházás esetén is az első szerződéses megállapodás határozza meg?

2) hogy a jelen ügyben a Görög Köztársaság által kibocsátottakhoz hasonló államkötvény feltételeinek betartására irányuló igény, illetve az említett igény teljesítésének elmaradása miatti kártérítés érvényesítése esetén már az említett államkötvény kamatainak egy belföldi értékpapírszámla tulajdonosának számlájára történő kifizetése megalapozza a tényleges teljesítési helyet?

3) hogy az a körülmény, hogy az első szerződéses megállapodás meghatározta a rendelet 7. cikke 1. pontjának a) alpontja értelmében vett jogi teljesítési helyet, akadályát képezi azon megállapításnak, hogy a szerződés későbbi tényleges teljesítése a hivatkozott rendelkezés értelmében vett – további – teljesítési helyet alapoz meg?

35. A Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugália) által 2017. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-333/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e az uniós joggal – mivel az elismeri az uniós polgárok számára az [Európai Unió Alapjogi Chartájának] 38. és 21. cikkében foglalt, a fogyasztó védelméhez való alapvető jogot, valamint az állampolgárok és a vállalkozások közötti egyenlő bánásmódhoz való alapvető jogot – az olyan nemzeti szabályozás, (a 1943. április 29-i 32765. sz. törvényrendelet egyetlen cikke, amely a Código Civil [polgári törvénykönyv] 1143. cikkében előírt általános szabály alóli kivételt állapít meg), amely a bankszektor számára a többi polgárnak és vállalkozásnak nyújtott bánásmódtól eltérő bánásmódot biztosít a kölcsönszerződés alakiságát illetően, a bankokkal kötött kölcsönszerződések tekintetében kevésbé kötött alakiságát írva elő?

36. A Varhoven administrativen sad (Bulgária) által 2017. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-338/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 151. és az EUMSZ 153. cikket, valamint a 2008/94 irányelv 3., 4., 11. és 12. cikkét, hogy azok olyan nemzeti szabályozást tesznek lehetővé, mint a Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetésektelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 4. cikkének (1) bekezdése, amely alapján ki vannak zárva a munkaviszonnyal összefüggő, nem teljesített követelések védelméből azok a személyek, akiknek a munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetésektelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző, három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg?

2) Az első kérdésre adott igenlő választ esetén: az EUMSZ 151. és az EUMSZ 153. cikk, valamint a 2008/94 irányelv szerinti szociális célkitűzés keretében – az egyenértékűség, a tényleges érvényesülés és az arányosság elveire figyelemmel – úgy kell-e értelmezni a tagállamok eljárási autonómiájának elvét, hogy az alapján megengedett az olyan nemzeti intézkedés, mint a Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetésektelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 25. cikke, amely alapján a fizetésektelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésétől számított két hónapos határidő elteltével megszűnnek a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok, ha a tagállami belső jog olyan rendelkezést tartalmaz, mint a Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja, amely alapján a munkaviszonnyal összefüggő, nem teljesített követelések érvényesítésének határideje az attól az időponttól számított három év, amikor a követelést ki kellett volna elégíteni, az említett határidő leteltét követően teljesített kifizetések pedig nem minősülnek jogalap nélkül teljesítettnek?

3) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkét, hogy az megengedi, hogy különbséget tegyenek egyfelől a nem teljesített követeléssel rendelkező olyan munkavállalók, akiknek munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetésektelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg, és az olyan munkavállalók között, akiknek a munkaviszonya a szóban forgó három hónapos időszak alatt szűnt meg, valamint másfelől az említett munkavállalók és azon munkavállalók között, akik a Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja alapján munkaviszonyuk megszűnésekor ki

nem elégitett követeléseiket hároméves időszak alatt jogosultak érvényesíteni, amely abban az időpontban kezdődik, amikor a követelést teljesíteni kellett volna?

4) Úgy kell-e értelmezni a 2008/94 irányelvnek az irányelv 3. cikkével és az arányosság elvével összefüggésben értelmezett 4. cikkét, hogy annak alapján megengedett az olyan nemzeti szabályozás, mint a Zakon za Garantiranje vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 25. cikke, amely alapján a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok a fizetése képtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésének időpontjától számított két hónapos határidő elteltével automatikusan, és a releváns körülmények egyedi értékelésének lehetősége nélkül megszűnnek?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

15. A Bíróság (második tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Landesverwaltungsgericht Oberösterreich [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Online Games Handels GmbH és társai kontra Landespolizeidirektion Oberösterreich (C-685/15. sz. ügy)³

A különösen a 2014. április 30-i Pfleger és társai ítéletben (C-390/12, EU:C:2014:281) foglaltak szerint értelmezett EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikket az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkére figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti eljárásjogi szabályozás, amely szerint a büntetőjogi jellegű közigazgatási jogsértési eljárások keretében az a bíróság, amelynek határoznia kell olyan szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetőségéről, amely az Európai Unió egyik alapszabadságát, így az Európai Unión belüli letelepedés vagy szolgáltatásnyújtás szabadságát korlátozza, köteles az elé terjesztett ügy tényállását a közigazgatási szabálysértések megvalósulásának vizsgálata keretében hivatalból vizsgálni, feltéve hogy az ilyen szabályozás nem jár azzal a következménnyel, hogy az említett bíróság köteles az érintett tagállam azon hatáskörrel rendelkező hatóságainak helyébe lépni, amelyek feladata azon bizonyítékok szolgáltatása, amelyek e korlátozás igazoltsága felülvizsgálatának az említett bíróság részére történő lehetővé tételéhez szükségesek.

16. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. június 29-i ítélete (a Rechtbank Amsterdam [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A Daniel Adam Poplawski ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása (C-579/15. sz. ügy)⁴

1) Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az e rendelkezést végrehajtó azon tagállami jogszabály, amely abban az esetben, ha az e tagállam területén határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldi átadását egy másik tagállam az ezen állampolgárra jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása végett kéri, egyfelől nem engedélyezi ezen átadást, másfelől pedig azon kötelezettség előírására szorítkozik, hogy az első tagállam igazságügyi hatóságai közöljék a második tagállam igazságügyi hatóságaival, hogy vállalják ezen ítélet végrehajtását, anélkül hogy az átadás megtagadásának időpontjában a végrehajtás tényleges átvétele biztosított lenne, továbbá anélkül, hogy abban az esetben, ha ezen átvétel a későbbiekben lehetetlenné válna, e megtagadás vitatható lenne.

2) A 2002/584 kerethatározat rendelkezései nem bírnak közvetlen hatállyal. Az illetékes nemzeti

³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Büntető ügyszak, 9. szám alatt.

⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Büntető ügyszak, 3. szám alatt.

bíróság mindazonáltal a lehető legnagyobb mértékben köteles a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket – a belső jog egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszerek alkalmazásával – e kerethatározat szövegére és céljára tekintettel értelmezni, ami a jelen esetben azt jelenti, hogy a kibocsátó tagállamban jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása esetén a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai maguk kötelesek biztosítani az e személlyel szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását.

3) A 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé, hogy valamely tagállam kizárólag azzal az indokkal megtagadja a jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, hogy e tagállam e személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatt büntetőeljárás megindítását tervezi, mint amelyek miatt ezen ítéletet meghozták.

Közigazgatási ügyszak

161. A Bíróság Az első tanácsa elnökének 2017. május 18-i végzése (a Commissione Tributaria Regionale di Milano [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-202/15. sz. ügy)⁵

Az első tanács elnöke elrendelte az ügy törlését.

162. A Bíróság elnökének 2017. május 18-i végzése (a Cour d'appel de Versailles – Franciaország előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) (C-583/16. és C-584/16. sz. egyesített ügyek)⁶

A Bíróság elnöke elrendelte az ügyek törlését.

163. A Bíróság negyedik tanácsa elnökének 2017. május 19-i végzése (a Conseil d'État [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-199/16. sz. ügy)⁷

A negyedik tanács elnöke elrendelte az ügy törlését.

164. A Bíróság (Nagytanács) 2017. június 13-i ítélete (a High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – The Queen, aThe Gibraltar Betting and Gaming Association Limited kérelme alapján, kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Her Majesty's Treasury (C-591/15. sz. ügy)⁸

Az EUMSZ 355. cikk (3) bekezdését az EUMSZ 56. cikkel együttesen úgy kell értelmezni, hogy a Gibraltáron letelepedett piaci szereplők által az Egyesült Királyságban letelepedett személyek számára történő szolgáltatásnyújtás az uniós jog szempontjából olyan helyzetnek minősül, amelynek minden eleme egyetlen tagállamra korlátozódik.

⁵ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 168. szám alatt.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 39. szám alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 142. szám alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak, 26. szám alatt.

165. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Mohammad Zadeh Khorassani kontra Kathrin Pflanz (C-678/15. sz. ügy)⁹

A pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete A. szakaszának 1. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízás fogadásából és továbbításából álló befektetési szolgáltatás nem foglalja magában a portfóliókezelési tevékenységre irányuló szerződés megkötése érdekében történő közvetítést.

166. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Tribunal Arbitral Tributário [Centro de Arbitragem Administrativa [CAAD] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Portugália] – Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis Lda kontra Autoridade Tributária e Aduaneira (C-26/16. sz. ügy)¹⁰

1) Az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek valamely új közlekedési eszköz Közösségen belüli értékesítésének adómentességét azon feltételnek rendelik alá, hogy e közlekedési eszköz beszerzője az említett közlekedési eszköz rendeltetési helye szerinti tagállamban székhellyel vagy lakóhellyel rendelkezzen, ellentétesek a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 138. cikke (2) bekezdésének a) pontjával.

2) A 2006/112 irányelv 138. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az új közlekedési eszköz értékesítésének adómentessége nem utasítható el a termékértékesítés helye szerinti tagállamban kizárólag azzal az indokkal, hogy e közlekedési eszközt a rendeltetési hely szerinti tagállamban csak ideiglenesen vették nyilvántartásba.

3) Ellentétes a 2006/112 irányelv 138. cikke (2) bekezdésének a) pontjával az, hogy a beszerző által valamely másik tagállamba szállított és ez utóbbi tagállamban ideiglenesen nyilvántartásba vett új közlekedési eszköz eladója utólagosan köteles legyen a hozzáadottérték-adó megfizetésére, amennyiben nem kerül bizonyításra, hogy az átmeneti nyilvántartásba vételi időszak lejárt, és az említett adót a rendeltetési hely szerinti tagállamban fizették meg, vagy megfizetésére ott kerül sor.

4) Ellentétes a 2006/112 irányelv 138. cikke (2) bekezdésének a) pontjával, valamint a jogbiztonság, az arányosság és a bizalomvédelem elvével az, hogy a beszerző által valamely másik tagállamba szállított és ez utóbbi tagállamban ideiglenesen nyilvántartásba vett új közlekedési eszköz eladója a beszerző által elkövetett adócsalás esetén utólagosan köteles legyen a hozzáadottérték-adó megfizetésére, feltéve hogy objektív körülmények alapján nem kerül bizonyításra, hogy az említett eladó tudta vagy tudnia kellett volna, hogy az általa teljesített ügylettel a vevő által elkövetett adócsaláshoz járult hozzá, és nem tett meg minden tőle telhető észszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az e csalásban való részvételt. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügy minden tényállási elemének és körülményének átfogó értékelése alapján ez a helyzet áll-e fenn.

167. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. június 14-i ítélete (a First-tier Tribunal [Tax Chamber] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Compass Contract Services Limited kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-38/16. sz. ügy)¹¹

Az adósemlegesség, az egyenlő bánásmód és a tényleges érvényesülés elvével nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, és amely egyrészt a jogalap nélkül

⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak, 61. szám alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 90. szám alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak, 78. szám alatt.

megfizetett hozzáadottérték-adó visszatérítése iránti kérelmekre, másrészt pedig az előzetesen megfizetett hozzáadottérték-adó levonására irányuló kérelmekre vonatkozó elévülési idő csökkentése keretében különböző átmeneti időszakokat rögzít, ennélfogva pedig két negyedéves adóbevallási időszakot érintő kérelmekre különböző elévülési idők vonatkoznak aszerint, hogy e kérelmek tárgya a jogalap nélkül megfizetett hozzáadottérték-adó visszatérítése vagy az előzetesen megfizetett hozzáadottérték-adó levonása.

168. A Bíróság (hetedik tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Landgericht Trier [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Verband Sozialer Wettbewerb eV kontra TofuTown.com GmbH (C-422/16. sz. ügy)¹²

A mezőgazdasági termékpiacok közös szervezésének létrehozásáról, és a 922/72/EGK, a 234/79/EK, az 1037/2001/EK és az 1234/2007/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1308/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 78. cikkének (2) bekezdését és VII. mellékletének III. részét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy a „tej” megjelölést és az e rendelet által kizárólag a tejtermékek számára fenntartott megjelöléseket a forgalmazás során vagy a reklámban tisztán növényi termék megjelölésére használják, még ha e megjelöléseket a szóban forgó termék növényi eredetét jelző magyarázó vagy leíró toldatokkal egészítik is ki, kivéve, ha e terméket felsorolja az 1234/2007 tanácsi rendelet XII. melléklete III.1. pontjának második bekezdésében említett termékek jegyzékéről szóló, 2010. december 20-i 2010/791/EU bizottsági határozat I. melléklete.

169. A Bíróság (hatodik tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az Ilves Jakelu Oy által indított eljárás (C-368/15. sz. ügy)¹³

1) A 2008. február 20-i 2008/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 1997. december 15-i 97/67/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan, postai küldeményekre vonatkozó szolgáltatás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, nem tartozik az egyetemes szolgáltatás körébe, ha nem minősül meghatározott minőségű postai szolgáltatás állandó biztosításának a terület minden pontján, minden felhasználó számára elérhető áron. Az egyetemes szolgáltatás körébe nem tartozó, postai küldeményekre vonatkozó szolgáltatásnyújtás csupán általános engedély kiállításához köthető.

2) A 2008/6 irányelvvel módosított 97/67 irányelv 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az egyetemes szolgáltatás körébe nem tartozó postai szolgáltatások nyújtására vonatkozóan előírhatók olyan követelmények, mint amelyeket az említett, módosított irányelv 9. cikke (2) bekezdése második albekezdésének második francia bekezdése említ.

170. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos Aplinkos projektų valdymo agentūra kontra „Alytaus regiono atliekų tvarkymo centras” UAB (C-436/15. sz. ügy)¹⁴

1) Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének második mondatában meghatározott „többéves program” fogalmába tartozik az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, az Európai Unió forrásaiból finanszírozott projekt, amely egy meghatározott régió hulladékgazdálkodási rendszerének létrehozásában áll, és amelynek a végrehajtását több évre tervezték.

¹² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 233. szám alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 218. szám alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 11. szám, Közigazgatási ügyszak, 235. szám alatt.

2) A 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy, az alapügy tárgyát képező projekthez hasonló, „többéves program” keretében elkövetett szabálytalanság elévülési ideje a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében a szóban forgó szabálytalanság elkövetésének időpontjától kezdődik, hozzáteve, hogy amennyiben „folyamatos vagy ismételt” szabálytalanságról van szó, az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a szabálytalanság megszűnt.

Ezenfelül a „többéves program” a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének második mondata értelmében az e program tekintetében – a programra vonatkozó szabályok szerint – meghatározott befejezési időpontban tekintendő „végreleszen lezárultnak”. Különösen az 1999. június 21-i 1264/1999/EK tanácsi rendelettel, és az 1999. június 21-i 1265/1999/EK tanácsi rendelettel, valamint a Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmánnyal módosított, a Kohéziós Alap létrehozásáról szóló, 1994. május 16-i 1164/94/EK tanácsi rendelet által szabályozott többéves programok az említett rendelkezés értelmében az adott projektet jóváhagyó európai bizottsági határozatban a munkák befejezésére és a kapcsolódó támogatható kiadások kifizetésére előírt határidő lejártának időpontjában minősülnek „végreleszen lezárultnak”, kivéve, ha a Bizottság esetleges hosszabbításról hozott ilyen értelmű új határozatot.

171. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az „Agrodetalé” UAB által indított eljárás (C-513/15. sz. ügy)¹⁵

1) A 2014. március 18-i 2014/44/EU bizottsági irányelvvel módosított, a mezőgazdasági vagy erdészeti traktorok, azok pótkocsijainak és cserélhető vontatott munkagépeinek, beleértve ezek rendszereit is, továbbá alkatrészeinek és önálló műszaki egységeinek típusjóváhagyásáról, valamint a 74/150/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. május 26-i 2003/37/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a harmadik országból behozott használt traktoroknak valamely tagállamban történő első forgalomba hozatala és nyilvántartásba vétele során be kell tartani az ezen irányelvben előírt műszaki követelményeket.

2) A 2014/44 irányelvvel módosított 2003/37 irányelv 23. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak rendelkezéseit alkalmazni kell az Európai Unióba harmadik országból behozott T1, T2 és T3 kategóriába tartozó használt járművekre, ha azokat az Unióban először 2009. július 1-jét követően helyezték forgalomba.

172. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – T.KUP SAS kontra Belgische Staat (C-349/16. sz. ügy)¹⁶

Az előterjesztett kérdések vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a 384/96/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti, az intézkedések lejáratí felülvizsgálatot követően a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül –, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára kiterjesztett – végleges dömpingellenes vám kivetéséről [helyesen: a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, és a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül kiterjesztett végleges dömpingellenes vámnak a 384/96/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti lejáratí

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 1. szám, Közigazgatási ügyszak, 5. szám alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 217. szám alatt.

felülvizsgálatot követő kivetéséről] szóló, 2009. december 22-i 1294/2009/EU tanácsi végrehajtási rendelet érvényességét.

173. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Cour d'appel de Mons [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Immo Chiaradia SPRL (C-444/16. sz. ügy), Docteur De Bruyne SPRL (C-445/16. sz. ügy) kontra État belge¹⁷

A megbízható és valós összkép elvét, illetve az óvatosság elvét – amely elveket a 2003. június 18-i 2003/51/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, [az EUMSZ 50. cikk (2) bekezdésének g) pontja] alapján meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének (3) bekezdése és 31. cikke (1) bekezdésének c) pontja mondja ki – akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az a számviteli elszámolási módszer, amely szerint egy részvényopciós jogot alapító társaság ezen opció értékesítésének árát abban az üzleti évben számolja el bevételként, amelynek során az említett opciót lehívják vagy annak érvényességi ideje lejár.

174. A Bíróság (első tanács) 2017. június 21-i ítélete (az Amtsgericht Kehl [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az A elleni büntetőeljárás (C-9/16. sz. ügy)¹⁸

1) Az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, valamint a 2013. június 26-i 610/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 20. és 21. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az érintett tagállam rendőrségét felruházza azon hatáskörrel, hogy a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én, Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezményben részes államokkal közös szárazföldi határátlól húzódó, legfeljebb 30 kilométeres sávban valamennyi személynek a személyazonosságát ellenőrizhetik a személy magatartásától, valamint különös körülményektől függetlenül, annak érdekében, hogy megakadályozzák vagy megtiltsák az említett tagállam területére történő jogellenes beutazást, illetve megelőzzenek bizonyos, a határ biztonsága vagy a határvédelem ellátása ellen irányuló vagy a határátlépéssel összefüggésben elkövetett bűncselekményeket, kivéve ha e szabályozás előírja az e hatáskör gyakorlásához szükséges keretet, amely biztosítja, hogy az említett hatáskör gyakorlati alkalmazása ne lehessen a határforgalom-ellenőrzéssel azonos hatású, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) Az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, valamint az 610/2013 rendelettel módosított 562/2006 rendelet 20. és 21. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az érintett tagállam rendőri hatóságai számára lehetővé teszi, hogy e tagállamban a vonatokon és a vasúti létesítmények területén bárkinek a személyazonosságát vagy a határátlépésre jogosító okmányait ellenőrizzék, valamint e célból bárkit rövid időre feltartóztassanak és kikérdezzenek, amennyiben a tények ismeretében vagy határrendészeti tapasztalatok alapján feltételezhető, hogy e vonatokat vagy vasúti létesítményeket jogellenes beutazáshoz használják, feltéve hogy az említett ellenőrzések a nemzeti jogban olyan pontosításoknak és korlátozásoknak vannak alávetve, melyek meghatározzák ezen ellenőrzések intenzitását, gyakoriságát és szelektív jellegét, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

175. A Bíróság (hetedik tanács) 2017. június 21-i ítélete (a Corte d'appello di Genova [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kerly Del Rosario Martinez Silva

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak, 249. szám alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 86. szám alatt.

kontra Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), Comune di Genova (C-449/16. sz. ügy)¹⁹

*A harmadik országbeli állampolgárok valamely tagállam területén való tartózkodására és munkavállalására vonatkozó összevont engedélyre irányuló összevont kérelmezési eljárásról, valamint a harmadik országból származó, valamely tagállam területén jogszerűen tartózkodó munkavállalók közös jogairól szóló, 2011. december 13-i 2011/98/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amelynek értelmében az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár nem részesülhet olyan ellátásban, mint az 1998. december 23-i legge n. 448 – *Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (a stabilizációs és fejlesztési költségvetési intézkedésekről szóló 448/1998. sz. törvény) által bevezetett, a legalább három kiskorú gyermeket nevelő háztartások számára járó támogatás.*

176. A Bíróság (második tanács) 2017. június 22-i ítélete (a Förvaltningsrätten i Linköping [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – E.ON Biofor Sverige AB kontra Statens energimyndighet (C-549/15. sz. ügy)²⁰

1) A megújuló energiaforrásból előállított energia [helyesen: energia felhasználásának] támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 18. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak nem célja az, hogy a tagállamok terhére olyan kötelezettséget vezessen be, miszerint engedélyezniük kell az ezen irányelv 17. cikkében előírt fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő és bioüzemanyagként való felhasználásra szánt biogáznak az egymással összekapcsolt nemzeti gázhálózatokon keresztül való importját.

2) A második kérdés vizsgálata nem tárt fel egyetlen olyan elemet sem, amely érintené a 2009/28 irányelv 18. cikke (1) bekezdésének érvényességét.

3) Az EUMSZ 34. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes egy olyan határozat, mint az alapügyben szóban forgó határozat, amelyben valamely nemzeti hatóság az e hatóság által hozott rendelkezés értelmében ki kívánja zárni azt, hogy valamely gazdasági szereplő a 2009/28 irányelv 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tömegmérlegrendszer alkalmazhassa az egymással összekapcsolt nemzeti gázhálózatokon keresztül szállított fenntartható biogáz esetében, mivel az említett rendelkezés szerint e tömegmérleget „egyértelműen körülhatárolt helyszínen” kell elérni, miközben az említett hatóság e rendelkezés alapján elismeri, hogy a tömegmérlegrendszer alkalmazható olyan fenntartható biogáz esetében, amelyet az ugyanezen hatóság helye szerinti tagállam nemzeti gázhálózatán keresztül szállítottak.

177. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. június 22-i végzése (a Curtea de Apel Craiova, Tribunalul București [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Fondul Proprietatea SA kontra Complexul Energetic Oltenia SA (C-556/15. sz. ügy), SC Hidroelectrică SA (C-22/16 sz. ügy)²¹

A Curtea de Apel Craiova (craiovai fellebbviteli bíróság, Románia) által a 2015. október 13-i határozatban és a Tribunalul București (bukaresti fellebbviteli bíróság, Románia) által a 2015. július 3-i határozatban előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek nyilvánvalóan elfogadhatatlanok.

178. A Bíróság (tizedik tanács) 2017. június 22-i ítélete (a Bundesfinanzhof

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak, 250. szám alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak, 20. szám alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 29. szám és Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 89. szám alatt.

[Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Wolfram Bechtel, Marie-Laure Bechtel kontra Finanzamt Offenburg (C-20/16. sz. ügy)²²

Az EUMSZ 45. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében az e tagállamban lakóhellyel rendelkező és valamely más tagállam közigazgatásában dolgozó adóalany a lakóhelye szerinti tagállamban nem csökkentheti a jövedelemadója adóalapját az alkalmazási helye szerinti tagállamban a munkabéréből levont öregségnyugdíj- és egészségbiztosítási járulékaival, eltérően a lakóhelye szerinti tagállamban befizetett hasonló társadalombiztosítási járulékoktól, ha a két tagállam közötti, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény alapján a munkabért nem adóztathatják meg a munkavállaló lakóhelye szerinti tagállamban, és az csupán az egyéb jövedelmekre alkalmazandó adó mértékét növeli.

179. A Bíróság (első tanács) 2017. június 22-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Unibet International Ltd. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala (C-49/16. sz. ügy)²³

1) Az EUMSZ 56. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, a távszerencsejáték-szervezésre irányuló koncessziós és engedélyezési rendszert létrehozó szabályozás, amennyiben az hátrányosan megkülönböztető szabályokat tartalmaz a más tagállamokban letelepedett gazdasági szereplőkkel szemben, vagy amennyiben az ugyan hátrányos megkülönböztetéstől mentes szabályokat ír elő, de azokat nem átlátható módon alkalmazza, vagy úgy hajtja végre, hogy azzal megakadályozza vagy megnehezíti egyes más tagállamokban letelepedett ajánlattevők számára a pályázat benyújtását.

2) Az EUMSZ 56. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétesek az alapügyben szóban forgóhoz hasonló szankciók, amelyeket a szerencsejáték-szervezésre irányuló koncessziós és engedélyezési rendszert létrehozó nemzeti szabályozás megsértéséért szabtak ki, amennyiben az ilyen nemzeti szabályozás e cikkkel ellentétesnek bizonyul.

180. A Bíróság (nagytanács) 2017. június 27-i ítélete (a Juzgado Contencioso-Administrativo no 4 de Madrid [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania kontra Ayuntamiento de Getafe (C-74/16. sz. ügy)²⁴

Az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló adómentesség, amely a katolikus egyházhoz tartozó kongregációt olyan épületben végzett építési munkák vonatkozásában illeti meg, amelyet nem szigorúan vallási célú tevékenységek gyakorlására használnak, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében meghatározott tilalom hatálya alá tartozhat, amennyiben e tevékenységek gazdasági jellegűek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

181. A Bíróság (első tanács) 2017. június 29-i ítélete (az Augstākā tiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „L.Č.” IK kontra Valsts ieņēmumu dienests (C-288/16. sz. ügy)]²⁵

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv

²² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 87. szám alatt.

²³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 95. szám alatt.

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak, 100. szám alatt.

²⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak, 177. szám alatt.

146. cikke (1) bekezdésének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben előírt adómentesség nem alkalmazható az alapügyben szereplőhöz hasonló, harmadik országba irányuló áru fuvarozási ügylethez kapcsolódó szolgáltatások nyújtására, amennyiben e szolgáltatásokat nem közvetlenül ezen áruk feladójának vagy címzettjének nyújtják.

182. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. július 6-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nerea SpA kontra Regione Marche (C-245/16. sz. ügy)²⁶

1) A [z EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikk] alkalmazásában a támogatások bizonyos fajtáinak a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánításáról szóló, 2008. augusztus 6-i 800/2008/EK bizottsági rendelet (általános csoportmentességi rendelet) 1. cikke (7) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ott szereplő „kollektív fizetéseképtelenségi eljárás” fogalma a nemzeti jogban szabályozott összes, vállalkozásokkal szembeni kollektív fizetéseképtelenségi eljárásra vonatkozik, függetlenül attól, hogy ezeket az eljárásokat a nemzeti közigazgatási hatóságok vagy bíróságok hivatalból indítják-e meg, vagy a megindításukra az érintett vállalkozás kezdeményezésére kerül sor.

2) A 800/2008 rendelet 1. cikke (7) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy a vállalkozás kollektív fizetéseképtelenségi eljárás alá vonására vonatkozó, nemzeti jog szerinti kritériumok pusztán fennállása – aminek a megállapítása a kérdést előterjesztő bíróság feladata – megakadályozza az állami támogatásnak az említett rendelet alapján e vállalkozás számára való nyújtását, illetve a már kifizetett támogatások esetében annak megállapítását eredményezi, hogy az említett rendelet alapján a kifizetésre nem kerülhetett volna sor, feltéve hogy e kritériumok az említett támogatás nyújtásának időpontjában teljesültek. Ezzel szemben a valamely vállalkozásnak a 800/2008 rendelet, és különösen az e rendelet 1. cikke (6) bekezdésének tiszteletben tartásával nyújtott támogatás nem vonható vissza pusztán azzal az indokkal, hogy e vállalkozást a támogatás nyújtását követően kollektív fizetéseképtelenségi eljárás alá vonták.

183. A Bíróság (hetedik tanács) 2017. július 6-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Glencore Agriculture Hungary Kft., korábban Glencore Grain Hungary Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság (C-254/16. sz. ügy)²⁷

Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely szerint, amennyiben a hatóság ellenőrzési eljárást indít, és az együttműködés hiánya miatt bíróságot szab ki az adóalanyra, a hozzáadottértékadó-különbözet visszatérítésének időpontja ezen ellenőrzés jegyzőkönyvének az említett adóalany részére történő átadásáig elhalasztható, és a késedelmi kamatok fizetése megtagadható még abban az esetben is, ha az adóellenőrzési eljárás időtartama túlzottan hosszú, ami nem teljes mértékben az adóalany magatartásának tudható be.

184. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. július 6-i ítélete (a Curtea de Apel București [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Marcu Dumitru kontra Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București (C-392/16. sz. ügy)²⁸

A Curtea de Apel București (bukaresti fellebbviteli bíróság, Románia) által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

²⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 182. szám alatt.

²⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 183. szám alatt.

²⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 230. szám alatt.

25. A Bíróság (nagytanács) 2017. június 13-i ítélete (a Curtea de Apel Alba Iulia [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Eugenia Florescu és társai kontra Casa Județeană de Pensii Sibiu és társai (C-258/14. sz. ügy)²⁹

1) Az Európai Közösség és Románia közötti, 2009. június 23-án Bukarestben és Brüsszelben kötött egyetértési megállapodást valamely európai uniós intézmény EUMSZ 267. cikk értelmében vett jogi aktusának kell tekinteni, amely az Európai Unió Bírósága által értelmezhető.

2) Az Európai Közösség és Románia közötti, 2009. június 23-án Bukarestben és Brüsszelben kötött egyetértési megállapodást úgy kell értelmezni, hogy az nem írja elő az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti jogszabály elfogadását, amely tiltja a közszférában végzett tevékenység után járó nettó öregségi nyugdíj és a közintézményekben folytatott tevékenység után kapott munkabér halmozódását, ha a nyugdíj összege meghaladja az állami társadalombiztosítási költségvetés megállapításának alapját képező országos bruttó átlagbér szintjét.

3) Az EUSZ 6. cikket és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti jogszabály, amely tiltja a közszférában végzett tevékenység után járó nettó öregségi nyugdíj és a közintézményekben folytatott tevékenység után kapott munkabér halmozódását, ha a nyugdíj összege meghalad egy bizonyos szintet.

4) A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés nem alkalmazandó az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti jogszabály értelmezésére, amely szerint az e jogszabályban előírt, a nettó öregségi nyugdíj és a közintézményekben folytatott tevékenység után kapott munkabér halmozódásának arra az esetre vonatkozó tilalma, ha e nyugdíj összege meghaladja az állami társadalombiztosítási költségvetés megállapításának alapját képező országos bruttó átlagbér szintjét, csak a hivatásos bírákra alkalmazandó, a nemzeti alkotmány által előírt megbízatással felruházott személyekre azonban nem.

26. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. június 22-i ítélete (a Rechtbank Midden-Nederland [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Federatie Nederlandse Vakvereniging és társai kontra Smallsteps BV (C-126/16. sz. ügy)³⁰

A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelvet és különösen az 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a munkavállalók ezen irányelv 3. és 4. cikkében előírt védelmét továbbra is biztosítani kell olyan helyzetben, mint amilyenről az alapügyben szó van, amelyben a vállalkozás átruházására a fizetésképtelenné nyilvánítást követően, egy azt megelőzően előkészített és közvetlenül a csődeljárás megindítása után meg is valósuló „pre-pack”-kel összefüggésben kerül sor, amelynek keretében többek között bíróság által kinevezett, „kirendelni tervezett csődgondnok” vizsgálja az e vállalkozás tevékenységének harmadik személy általi esetleges folytatására vonatkozó lehetőségeket, és előkészíti a közvetlenül a csődeljárás megindítását követően a tevékenység ilyen módon történő folytatásának megvalósítása érdekében megteendő lépéseket, valamint e tekintetben egyébként nem releváns, hogy az ezen „pre-pack” ügylet célja az eszközök átruházásából származó bevételnek a szóban forgó vállalkozás összes hitelezője számára történő maximalizálására is irányul.

27. A Bíróság (első tanács) 2017. július 5-i ítélete (a Bundesarbeitsgericht [Németország]

²⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Munkaügyi ügyszak, 34. szám alatt.

³⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Munkaügyi ügyszak, 18. szám alatt.

előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Werner Fries kontra Lufthansa CityLine GmbH (C-190/16. sz. ügy)³¹

1) Az első és a második kérdés vizsgálata semmilyen olyan tényezőt nem tárt fel, amely érinthetné a polgári légi közlekedéshez kapcsolódó [helyesen: a polgári légi közlekedés hajózó személyzetére alkalmazandó] műszaki követelményeknek és igazgatási eljárásoknak a 216/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet értelmében történő rögzítéséről szóló, 2011. november 3-i 1178/2011/EU bizottsági rendelet I. melléklete FCL.065 pontja b) alpontjának érvényességét az Európai Unió Alapjogi Chartája 15. cikkének (1) bekezdésére, illetve 21. cikkének (1) bekezdésének vonatkozásában.

2) Az 1178/2011 rendelet I. melléklete FCL.065 pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az nem tiltja meg a 65. életévüket betöltött, pilóta szakszolgálati engedéllyel rendelkező személyek számára, hogy valamely légi fuvarozási vállalat kereskedelmi tevékenysége keretében végzett átrepülő járatokon történő olyan repülések során végezzenek tevékenységet, amelyek esetében sem utasok, sem áru vagy postai küldemény szállítására nem kerül sor, illetve úgy végezzenek oktatást és/vagy vizsgáztatást, hogy a repülőgép fedélzetén tartózkodva nem tagjai a hajózó személyzetnek.

Polgári ügyszak

48. A Bíróság elnökének 2017. május 2-i végzése (a Letrado de la Administración de Justicia del Juzgado de Violencia sobre la Mujer Único de Terrassa [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-609/15. sz. ügy)³²

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

49. A Bíróság (második tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Stichting Brein kontra Ziggo BV, XS4ALL Internet BV (C-610/15. sz. ügy)³³

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti „nyilvánossághoz közvetítés” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között kiterjed az olyan megosztó platform interneten történő rendelkezésre bocsátására és üzemeltetésére, amely a védelem alatt álló művekre vonatkozó metaadatok indexálásával és keresőmotor működtetésével e platform felhasználói számára lehetővé teszi, hogy e műveket megtalálják, és azokat egy peer-to-peer hálózat keretében megosszák.

50. A Bíróság (első tanács) 2017. június 14-i ítélete (a Tribunale Ordinario di Verona [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Livio Menini, Maria Antonia Rampanelli kontra Banco Popolare – Società Cooperativa (C-75/16. sz. ügy)³⁴

A fogyasztói jogviták alternatív rendezéséről, valamint a 2006/2004/EK rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról szóló, 2013. május 21-i 2013/11/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet (fogyasztói alternatív vitarendezési irányelv) úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan szabályozás, amely az ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében foglalt jogviták tekintetében közvetítési eljárás igénybevételét írja elő az ugyanezen jogvitákra vonatkozó keresetek benyújtása elfogadhatóságának feltételeként, amennyiben e követelmény nem akadályozza a feleket az igazságszolgáltatási rendszer igénybevételéhez való joguk gyakorlásában.

³¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 140. szám alatt.

³² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Polgári ügyszak, 16. szám alatt.

³³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Polgári ügyszak, 17. szám alatt.

³⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Polgári ügyszak, 33. szám alatt.

Ezzel szemben az említett irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely azt írja elő, hogy az ilyen közvetítési eljárás keretében a fogyasztóknak ügyvéd segítségét kell igénybe venniük, illetve hogy a fogyasztók csak akkor léphetnek vissza a közvetítési eljárástól, ha bizonyítják, hogy e döntésük megfelelő indokon alapul.

51. A Bíróság (első tanács) 2017. június 15-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras kontra Gintaras Dockeyčius, Jurgita Dockeyčienė (C-587/15. sz. ügy)³⁵

A Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel előzetes döntés meghozatalára a kérdést előterjesztő bíróság azon kérdései tekintetében, amelyek a 72/166/EGK tanácsi irányelvnek a gépjármű-felelősségbiztosítás ellenőrzésére vonatkozó alkalmazásáról szóló, 2003. július 28-i 2003/564/EK bizottsági határozat mellékletéhez függelékként csatolt, az Európai Gazdasági Térség tagállamai és más társult államok Nemzeti Irodái között a 2002. május 30-i megállapodással elfogadott, az Irodák Tanácsának belső szabályzata értelmezésére vonatkoznak.

- *Mivel a gépjármű-felelősségbiztosításról és a biztosítási kötelezettség ellenőrzéséről szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/103/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv időbeli hatálya okán nem alkalmazható az alapeljárásra,*
- *mivel a 2005. május 11-i 2005/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv, a 2005/14 irányelvvel módosított, a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK tanácsi irányelv, valamint a gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről, valamint a 73/239/EGK és a 88/357/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2000. május 16-i 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv tárgyi hatálya okán nem alkalmazható e jogvitára, és következésképpen,*
- *mivel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke, 51. cikkének (1) bekezdése értelmében vett uniós jog végrehajtása hiányában sem alkalmazható az említett jogvitára,*

az említett irányelveket és a Charta 47. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal a jelen ügyben nem ellentétesek a kérdést előterjesztő bíróság ítélkezési gyakorlatából eredő azon következmények, miszerint a kártérítés iránti kereset tekintetében a Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biurasra (litván gépjármű-biztosító iroda) hárul az alapügy felpereseinek a 2006. július 20-án bekövetkezett balesetért való polgári jogi felelőssége fennállását alátámasztó bizonyítékok összességére vonatkozó bizonyítási teher.

52. A Bíróság (második tanács) 2017. június 21-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – N. W, L. W, C. W kontra Sanofi Pasteur MSD SNC, Caisse primaire d'assurance maladie des Hauts-de-Seine, Carpimko (C-621/15. sz. ügy)³⁶

1) A hibás termékekért való felelősségre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1985. július 25-i 85/374/EGK tanácsi irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes egy olyan nemzeti bizonyítási szabályrendszer, mint amelyről az alapügyben szó van, amely szerint az oltóanyag gyártójának az oltóanyag vélt hibája miatti felelősségének kérdését illető kérelem alapján érdemben eljáró bíróság az e tekintetben ráruházott, önálló mérlegelési jogkörét gyakorolva kimondhatja, hogy – függetlenül attól, hogy az orvosi kutatás

³⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Polgári ügyszak, 12. szám alatt.

³⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Polgári ügyszak, 20. szám alatt.

nem állapítja meg, de nem is tagadja az összefüggést az oltás beadása és a károsultat megtámadó betegség jelentkezése között – a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által hivatkozott bizonyos ténybeli körülmények olyan komoly, pontos és egybehangzó valószínűsítő körülményeket alkotnak, amelyek alkalmasak az oltóanyag hibájának, illetve a hiba és a betegség közötti okozati összefüggés fennállásának bizonyítására. A nemzeti bíróságoknak azonban biztosítaniuk kell, hogy az említett bizonyítási szabályrendszer általuk történő alkalmazása ne vezessen sem az említett 4. cikkben meghatározott bizonyítási teher, sem pedig az ezen irányelv által létrehozott felelősségi rendszer tényleges érvényesülésének megsértéséhez.

2) A 85/374 irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan, vélelmekre alapító bizonyítási szabályrendszer, amely szerint amennyiben az orvosi kutatás nem állapítja meg, de nem is tagadja az összefüggést az oltás beadása és a károsultat megtámadó betegség jelentkezése között, az oltóanyagban tulajdonított hiba és a károsult által elszenvedett kár közötti okozati összefüggés fennállása mindig bizonyítottnak tekintendő, ha az okozatosságot valószínűsítő bizonyos, előre meghatározott ténybeli körülmények megvalósulnak.

53. A Bíróság (hetedik tanács) 2017. június 28-i ítélete (az Areios Pagos [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Georgios Leventis, Nikolaos Vafeias kontra Malcon Navigation Co. Ltd, Brave Bulk Transport Ltd (C-436/16. sz. ügy)³⁷

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 23. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy két társaság között létrejött szerződésben szereplő joghatósági kikötésre nem hivatkozhatnak e társaságok valamelyikének képviselői, hogy vitassák a bíróság azon kártérítési kereset elbírálására vonatkozó joghatóságát, amely a feladataik ellátása során elkövetett, állítólagosan jogellenes cselekményekért fennálló egyetemleges felelősségük megállapítására irányul.

54. A Bíróság (tizedik tanács) 2017. július 6-i ítélete (az Audiencia Provincial de Burgos [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Juan Moreno Marín, Maria Almudena Benavente Cardaba, Rodrigo Moreno Benavente kontra Abadía Retuerta, SA (C-139/16. sz. ügy)³⁸

1) A „la Milla de Oro” megjelölés, amely valamely áru vagy szolgáltatás azon jellemzőjére utal, hogy ugyanazon a helyen ilyen, nagy értékű és kiváló minőségű áru vagy szolgáltatás nagy számban található, nem minősülhet földrajzi származási jelzésnek, mivel e megjelölést valamely földrajzi helyet megjelölő névnek kell kísélnie ahhoz, hogy azonosítható legyen azon tényleges terület, amelyhez valamely nagy értékű és kiváló minőségű áru vagy szolgáltatás erős koncentrációja kapcsolható.

2) A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének c) pontját akként kell értelmezni, hogy az olyan megjelölés, mint a „la Milla de Oro”, amely valamely áru vagy szolgáltatás azon jellemzőjére utal, hogy az ilyen nagy értékű és kiváló minőségű áru vagy szolgáltatás azonos helyen nagy számban található, adott esetben nem tartozik azon jellemzők körébe, amelyeknek védjegyként történő használata az említett rendelkezés értelmében vett törlési oknak minősül.

³⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Polgári ügyszak, 66. szám alatt.

³⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak, 38. szám alatt.

36. A Bíróság elnökének 2017. április 26-i végzése (a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 1 – Santa Cruz de Tenerife [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-324/16. sz. ügy) ³⁹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

37. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. június 15-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Saale Kareda kontra Stefan Benkö (C-249/16. sz. ügy)⁴⁰

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a kölcsönszerződés egyetemleges adóstársai közötti visszkereset az e rendelkezés értelmében vett, „szerződéssel kapcsolatos ügyek” körébe tartozik.

2) Az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontja b) alpontjának második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan, hitelintézet és két egyetemleges adóstárs között létrejött kölcsönszerződést, mint amely az alapügyben szerepel, az e rendelkezésben említett, „szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződésnek” kell minősíteni.

3) Az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontja b) alpontjának második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a hitelintézet két egyetemleges adóstársnak nyújtott kölcsönt, a rendelkezés értelmében véve „a tagállam területén az a hely, ahol a szerződés szerint a szolgáltatást nyújtották, vagy kellett volna nyújtani”, eltérő megállapodás hiányában e hitelintézet székhelye, többek között az ezen adóstársak közötti visszkeresetet elbíró bíróság illetékességének meghatározása szempontjából.

38. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. június 22-i ítélete (a Rechtbank Midden-Nederland [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Federatie Nederlandse Vakvereniging és társai kontra Smallsteps BV (C-126/16. sz. ügy)⁴¹

A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv és különösen az 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a munkavállalók ezen irányelv 3. és 4. cikkében előírt védelmét továbbra is biztosítani kell olyan helyzetben, mint amilyenről az alapügyben szó van, amelyben a vállalkozás átruházására a fizetésképtelenné nyilvánítást követően, egy azt megelőzően előkészített és közvetlenül a csődeljárás megindítása után meg is valósuló „pre-pack”-kel összefüggésben kerül sor, amelynek keretében többek között bíróság által kinevezett, „kirendelni tervezett csődgondnok” vizsgálja az e vállalkozás tevékenységének harmadik személy általi esetleges folytatására vonatkozó lehetőségeket, és előkészíti a közvetlenül a csődeljárás megindítását követően a tevékenység ilyen módon történő folytatásának megvalósítása érdekében megteendő lépéseket, valamint e tekintetben egyébként nem releváns, hogy az ezen „pre-pack” ügylet célja az eszközök átruházásából származó bevételnek a szóban forgó vállalkozás összes hitelezője számára történő maximalizálására is irányul.

39. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. július 6-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Air Berlin plc & Co.

³⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Gazdasági ügyszak, 29. szám alatt.

⁴⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Gazdasági ügyszak, 26. szám alatt.

⁴¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Munkaügyi ügyszak, 18. szám alatt.

Luftverkehrs KG kontra Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. (C-290/16. sz. ügy)⁴²

1) A Közösségben a légi járatok működtetésére vonatkozó közös szabályokról szóló, 2008. szeptember 24-i 1008/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének harmadik mondatát úgy kell értelmezni, hogy a légi fuvarozóknak az ezen rendelet 23. cikke (1) bekezdése harmadik mondatának b)–d) pontjában felsorolt adók, repülőtéri díjak, valamint egyéb díjak, felárak és illetékek tényleges összegét külön fel kell tüntetniük a légi viteldíjaik közzétételekor; következésképpen azokat még részben sem foglalhatják bele az említett rendelet 23. cikke (1) bekezdése harmadik mondatának a) pontja szerinti légi viteldíjaikba.

2) Az 1008/2008 rendelet 22. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, ha a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet átültető valamely nemzeti szabályozás alkalmazása azt eredményezheti, hogy az általános szerződési feltételekben szereplő, a meg nem jelenő vagy a repülőúttól elálló ügyfelektől külön kezelési átalánydíj beszedését lehetővé tévő valamely kikötést semmissé nyilvánítanak.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XVII. 2017. június 5-én benyújtott kereset (T-375/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Kereseti kérelmek:

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
- utalja vissza a védjegybejelentést lajstromozás végett az EUIPO-hoz;
- az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére, beleértve a fellebbezési tanács előtti eljárás költségeit is.

Jogalap:

— a 207/2009 rendelet 7. cikk (1) bekezdése b) és c) pontjának megsértése.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.V.35.823/2014/5.

Adólevonási jog megtagadása tárgyában hozott adóhatósági határozat, ítélet felülvizsgálata.

Az Európai Unió Bírósága által hozott ítéletekben kifejtett jogértelmezésre és az e tárgyban követett nemzeti bírói gyakorlatra figyelemmel vizsgálni kell, hogy a levonási joggal érintett gazdasági események ténylegesen megvalósultak-e vagy sem, a gazdasági események a számlák szerinti felek között, a számlák szerinti módon a valóságban is ténylegesen végbe mentek vagy sem. A számlabefogadó kellő körültekintő magatartása, illetve részéről az ésszerű intézkedések megtétele vagy annak hiánya kizárólag akkor vizsgálható és értékelhető, ha a számlakibocsátó érdekkörébe

⁴² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Gazdasági ügyszak, 31. szám alatt.

tartozó szabálytalanságra, csalásra, adókijátszásra utaló körülmények állapíthatók meg. Ha nem történt termékértékesítés, akkor szükségtelen az adózó tudattartamának vizsgálata, mert ilyen esetben, a perben megállapítható körülményekre figyelemmel kellő körültekintésre, ésszerű intézkedések megtételére alappal nem lehet hivatkozni.

A rendelkezésre álló adatok szerint az alperes és az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelő bizonyítékértékeléssel és indokolási kötelezettségét is teljesítve, helytállóan állapította meg, hogy a felperes a közvetlen részvételével létrejött jogügyletek kapcsán részese volt az adókijátszásnak, és erről tudomással kellett bírnia. A felperes és a számlakibocsátó társaság vezetője ugyanis ugyanaz a személy volt, és a termékértékesítési láncolatban megjelenő további gazdasági társaságok egyazon cégcsoport tagjai voltak. A személyi összefonódás a láncolat teljes egészében kimutatható. A felperes képviselője és a termékeket eredetileg, számlák szerint értékesítő személy már más gazdasági társaságokban fennálló tulajdonosi érdekeltsége miatt is kapcsolatban állt egymással, a társaságok székhelye is azonos, és a megvásárolt termék a székhelyen maradt, nem került elszállításra, nem igazolt a vásárlások pénzügyi fedezete, az ellenérték tényleges kiegyenlítése sem.

Kiemelte e körben a Kúria azt is, hogy a felperesnek a borászati termékek beszerzésére, e képviselője által sem vitatottan, nem volt szüksége, hiszen adóraktári tevékenység folytatására jött létre, és a perrel érintett időszakban bizonylatai szerint is kizárólag ezzel foglalkozott. Hangsúlyozta a Kúria azt is, hogy az adóhatóság a láncolatban résztvevő és elérhető, fellelhető gazdasági társaságoknál ugyancsak végzett vizsgálatokat, és az ügyletek adójogi minősítését e perbelivel egyezően végezte el. Már az egyéni vállalkozó adóügyében keletkezett ítélet (Kfv.V.35.743/2014/6.) is rögzítette, hogy a számlázási láncolatban megjelenő értéknövekedés is kizárólag azt támasztja alá, hogy a felek, így a felperes szándéka is a számlák befogadása során a jogosulatlan áfa-levonási jog megteremtése volt, mivel ugyanazon termékek eladási árát a számlázási láncolatban a felek folyamatosan, indokolatlanul megnövelték. A felperes a terméken semmilyen értéknövelő beruházást, felújítást nem végzett, és nem ajánlott fel bizonyítást annak alátámasztására, hogy a beszerzésre, gazdasági tevékenysége érdekében ténylegesen sor került volna. A könyvelési adatoknak, a tárgyi eszköz nyilvántartásnak a módosításával kapcsolatos adatokat az elsőfokú bíróság ítéletében, a felperes érveléssel ellentétben, vizsgálta és helytállóan értékelte. Jogszerűen vonta le azt a ténybeli és jogkövetkeztetést is, hogy az adatokat csupán formálisan vezették át, és ezek visszamenőlegesen kerültek módosításra. Az ellenérték megfizetésével kapcsolatos adatok felülmérlegelésére irányuló felperesi érvelés is alaptalan, mert a felperes kizárólag az általa megnevezett egyetlen bizonyíték javára történő értékelését kéri, és figyelmen kívül hagyja az e körben rendelkezésre álló egyéb adatokat, (pl.: az euróban és dollárban átadott összeg átváltásának hiányát, a bizonylatok figyelmetlenségéből történő helyesbítésére vonatkozó előadása valóságtartalmának kizártságát...stb.).

Tekintettel arra, hogy a jelen ügyben megalapozottan és törvényesen került sor annak megállapítására, hogy a perben vitatott számlák szerinti gazdasági események a valóságban ténylegesen nem történtek meg, a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes azért nem tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, mert nem bizonyította objektív módon azt, hogy elmulasztotta az ésszerű és tőle elvárható intézkedések megtételét. A határozatok jogszerűen állapították meg, hogy a felperes jogsértően járt el, a tartalmilag hiteltelen számlák alapján nem jogszerűen gyakorolta az adólevonási jogát, eljárása nem felelt meg az Áfa tv. 119. § (1) bekezdésében, 120. § a) pontjában, 127. § (1) bekezdés a) pontjában, és a Számtv. határozatokban megjelölt rendelkezéseinek. Hangsúlyozta a Kúria, hogy a számlázási láncolatban résztvevő társaságok adókijátszása irányuló magatartását, az adókijátszásnak a tényét a határozatok megalapozottan rögzítették a láncolatban szereplő Kft., továbbá a Termelő Csoport esetében is. Ez utóbbiak kapcsán a felperes felülvizsgálati kérelme a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétes adatokat tartalmaz, illetve e körben is a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Pfv.V.22.245/2016/5.; Pfv.V.22.257/2016/7.; Pfv.V.22.394/2016/4.

Kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti per megszüntetése.

I. A Pp. 155/A § (2) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére a per tárgyalásának felfüggesztése mellett kerülhet sor, ezért a felperes ez irányú kérelmére tekintettel a Kúria először azt vizsgálta, hogy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése indokolt-e, és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e.

A felperes által e körben idézett, a Kecskeméti Törvényszék által hozott határozat indokolása nem a bíróság jogi álláspontját tükrözi, hanem felismerhető módon az EUMSZ 267. cikkét idézi, amely szerint az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a Szerződések értelmezése és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése tekintetében. Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést [EUMSZ 267. cikk (1) és (2) bekezdés].

Nincs helye azonban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns [C-283/81.sz. CILFIT-ügy 21. pont], illetve ha a felek között valós jogvita nem áll fenn (az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének EUMSZ 267. cikk (1) bekezdés szerinti szövegbeli előfeltétele).

A Kúria e feltételek figyelembe vételével úgy ítélte, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn. Ezért a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét a Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) és a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) alkalmazása a 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik.

A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezések, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia.

A DH1 tv. 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014.PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az Európai Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélemét a pénzügyi intézménynek egy sajátos – az Alkotmánybíróság több ítéletében speciális közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozta: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi.

Az ítéletábra az árfolyamrészre vonatkozó szerződéses kikötés vonatkozásában is helytálló következtetésre jutott, miszerint törvényhozási úton – a DH1 tv. 3. § rendelkezései értelmében – az árfolyamrész szabályozó szerződéses kikötés tisztességtelenségnek minősül, és annak semmissége szintén nem vezet az egész szerződés érvénytelenségére. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezések

tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így indokolatlan ugyanezen szerződéses rendelkezés tekintetében az érvénytelenség további vizsgálata, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

A felperes sérelmezte, hogy a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé kizárólag az érvénytelenség megállapítására irányuló kereset előterjesztését. A Kúria utal arra, hogy a felperes által a keresetlevelében megjelölt szerződéses rendelkezések tisztességtelensége folytán az alperes a felperessel elszámolni volt köteles. Erre tekintettel a konkrét jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy egyébként a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek.

A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bíróságának a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk.

Az Európai Unió Bírósága csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz. Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet 39. pont; C-470/12. sz. Pohotovost²-ügyben hozott ítélet 40.pont), és egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapelvi szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperes hivatkozott.

Az uniós jog elsőbbségének kérdése evidencia, azonban a jelen ügyben nem releváns e jogelv alkalmazása sem, mert a felperes az általa előterjesztett keresetben olyan jogkérdés rendezését kéri, amelyet törvényi rendelkezések folytán beálló tisztességtelenségi vélelem eredményeként a jogalkotó már az uniós joggal összhangban rendezett, így tagállami és uniós szabályok ütközése a konkrét ügyben nem merül fel.

Az előterjesztett kereseti kérelem keretei között az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségletességére tekintettel a jelen jogvitában irrelevánsak voltak a felperes által az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének alapjául megjelölt konkrét kérdések is, így jelen végzés felülvizsgálata során nem volt vizsgálható, hogy a DH1 tv. 16. §-a összhangban van-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével, továbbá szükségtelen vizsgálni azt is, hogy a forintosítás kapcsán megállapított árfolyam összhangban van-e a fogyasztói irányelv 4. cikk (2) bekezdésével.

Pfv.V.22.294/2016/6.; Pfv.V.22.297/2016/6.; Pfv.V.22.299/2016/6.; Pfv.V.22.301/2016/7.;
Pfv.V.22.302/2016/5.; Pfv.V.22.304/2016/6.; Pfv.V.22.305/2016/6.; Pfv.V.22.321/2016/6.;
Pfv.V.22.322/2016/7.; Pfv.V.22.336/2016/6.; Pfv.V.22.337/2016/7.; Pfv.V.22.339/2016/5.;
Pfv.V.22.340/2016/5.; Pfv.V.20.344/2017/7.; Pfv.V.22.353/2016/9.;

Deviza alapú kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása.

I. A Pp. 155/A § (2) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére a per tárgyalásának felfüggesztése mellett kerülhet sor, ezért az I. rendű felperes ez irányú kérelmére tekintettel a Kúria először azt vizsgálta, hogy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése indokolt-e, és az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e.

Az I. rendű felperes által e körben idézett, a Kecskeméti Törvényszék által hozott határozat indokolása nem a bíróság jogi álláspontját tükrözi, hanem felismerhető módon az EUMSZ 267. cikkét idézi, amely szerint az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a Szerződések értelmezése és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése tekintetében. Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést [EUMSZ 267. cikk (1) és (2) bekezdés].

Nincs helye azonban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns [C-283/81.sz. CILFIT-ügy 21. pont], illetve ha a felek között valós jogvita nem áll fenn (az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének EUMSZ 267. cikk (1) bekezdés szerinti szövegbeni előfeltétele).

A Kúria e feltételek figyelembe vételével úgy ítélte, hogy az I. rendű felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn. Ezért az I. rendű felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét a Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján elutasította.

II. Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) és a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) alkalmazása a 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik.

A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezések, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia.

A DH1 tv. 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az Európai Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy sajátos – az Alkotmánybíróság több ítéletében speciális közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozza: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezések tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így indokolatlan ugyanezen szerződéses rendelkezések tekintetében az érvénytelenség további vizsgálata, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

Az I. rendű felperes sérelmezte, hogy a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé kizárólag az érvénytelenség megállapítására irányuló kereset előterjesztését. A Kúria utal arra, hogy az I. rendű felperes által a keresetlevélben megjelölt szerződéses rendelkezések tisztességtelensége folytán az alperesek a felperesekkel elszámolni voltak kötelesek. Erre tekintettel a konkrét jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy egyébként a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek.

A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bíróságának a fenti irányelvvel kapcsolatos joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk.

Az Európai Unió Bírósága csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz. Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet 39. pont; C-470/12. sz. Pohotovost'-ügyben hozott ítélet 40.pont), és egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapvető szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra az I. rendű felperes hivatkozott.

Az uniós jog elsőbbségének kérdése evidencia, azonban a jelen ügyben nem releváns e jogelv alkalmazása sem, mert a felperes az általa előterjesztett keresetben olyan jogkérdés rendezését kéri, amelyet törvényi rendelkezések folytán beálló tisztességtelenségi vélelem eredményeként a jogalkotó

már az uniós joggal összhangban rendezett, így tagállami és uniós szabályok ütközése a konkrét ügyben nem merül fel.

Az előterjesztett kereseti kérelem keretei között az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségtelenségére tekintettel a jelen jogvitában irrelevánsak voltak az I. rendű felperes által az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének alapjául megjelölt konkrét kérdések is, így jelen végzés felülvizsgálata során nem volt vizsgálható, hogy a DH1 tv. 16. §-a összhangban van-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével, továbbá szükségtelen vizsgálni azt is, hogy a forintosítás kapcsán megállapított árfolyam összhangban van-e a fogyasztói irányelv 4. cikk (2) bekezdésével.

Pfv.I.20.917/2017/2.; Pfv.I.20.920/2017/2.

A felperes az alperessel kötött devizaalapú kölcsönszerződés alapján ellene folyó végrehajtás megszüntetése iránti keresetét jogerősen elutasító ítélet ellen élt felülvizsgálati kérelemmel, melynek elbírálását felfüggeszteni kérte az Európai Unió Bírósága előtt folyó C-483/16., C-38/17. C-51/17., C-118/17. (P.24.177/2016. számon kezdeményezett), C-126/17. (a Fővárosi Törvényszék által 73.Pf.636.907/2016. számon kezdeményezett) és a Fővárosi Ítéltábla által 5.Pf.21.114/2016. szám alatt kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig. A felülvizgálatra tekintettel kérte a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését is. Arra hivatkozott, hogy a folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások a perben általa érvényesített igényekkel összefüggnek, eredményük a per eldöntésére kihat.

A felfüggesztési kérelemről való döntés körében a Kúria hangsúlyozta: az előzetes döntéshozatali eljárás és a jelen felülvizsgálati eljárás összefüggése csak akkor állapítható meg, ha az előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált kérdés a kereset vagy viszontkereset tárgya volt, és a felülvizsgálati kérelem hivatkozása folytán tárgya a felülvizsgálati eljárásnak is. Mindezek alapján a Kúria a felperes felfüggesztésre irányuló kérelme kapcsán azt tekintette át, hogy a keresetben és a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottak összefüggenek-e az előbbieken nevesített, az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatal tárgyában folyamatban lévő ügyek bármelyikével, és annak alapján a felülvizsgálati kérelem elbírálásának előkérdése-e az említettek közül bármelyik (vagy esetleg több) előzetes döntéshozatali eljárásban hozható határozat.

A felperes a keresetében – egyebek mellett – arra hivatkozott, hogy az alperessel kötött kölcsönszerződése az árfolyamkockázatra vonatkozó, azt teljes egészében a fogyasztóra hárító kikötés tekintetében a szerződés egészének érvénytelenségét okozó módon tisztességtelen. Hangsúlyozta, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó banki tájékoztatás hiányos volt, az ezzel kapcsolatos szerződéses rendelkezés nem felelt meg az EGK 93/13. számú irányelvben foglalt átláthatóság követelményének sem.

Az Európai Unió Bírósága a C-51/17. számú ügyben a fogyasztóval devizaalapú kölcsönszerződést kötő pénzügyintézet tájékoztatási kötelezettségét – a keresetben és a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal egyezően – kifejezetten az árfolyamkockázat és annak a fogyasztóra telepítése tisztességtelensége körében, a 93/13. EGK irányelv 3. cikk (1) bekezdésében, 1. cikk (2) bekezdésében, valamint a 4. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel vizsgálja, döntése – tekintve, hogy az a tagállamokra kötelező – kihat a felülvizsgálati kérelem elbírálására is.

A folyamatban lévő további előzetes döntéshozatali eljárások és a kereseti, illetve a felülvizsgálati kérelem között ilyen közvetlen összefüggés nem állapítható meg: a C-483/16. számú ügy a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1. törvény) 37.§-ának rendelkezéseivel foglalkozik, amely a fogyasztó számára a szerződés érvénytelenségével kapcsolatos bírósági igényérvényesítéshez többletfeltételeket ír elő, míg a C-118/17. számú ügy tárgya a szerződés érvénytelenségnek bíróság általi orvoslása, a fogyasztói szerződések törvényi úton való módosítása és az ítélezési gyakorlat jogegységi határozatokkal történő irányítása. A C-126/17. számú ügyben a 93/13. EGK irányelvben is megfogalmazott világossági és érthetőségi követelmény szempontjából vizsgálja a szerződési feltétel tisztességességét, amely a szerződéskötéskor csak a finanszírozási igény forint összegét tartalmazza, míg a CHF összeget tájékoztató jelleggel közli, a kölcsön összegének meghatározását pedig a feltételek teljesítéséhez köti.

A C-38/17. szám (FIT 5.Pf. 21.114/16) alatt befogadott indítvány szerint az unió bíróságának a világosság és az érthetőség követelménye szempontjából a szerződés létrejötte körében kell vizsgálnia azt a tagállami szabályozást, amely lehetővé teszi, hogy a szerződés elsődleges tárgyát a pénzügyi intézet csak utóbb, akkor közölje a fogyasztóval, amikor az már kötelezettséget vállalt a teljesítésre. Végezetül a C-232/17. számú ügy indítványozója a lényeges szerződési feltételeknek a pénzügyi intézet egyoldalú nyilatkozatával történő kialakításának tisztességességét vitatja. Ezeknek az előzetes döntéshozatali eljárások tárgya nem mutat közvetlen, a felülvizsgálati kérelem elbírálásának felfüggesztését indokló összefüggést a kereseti, illetve a felülvizsgálati kérelemmel. A pénzügyi intézet egyoldalú nyilatkozatával történő meghatározás lehetőségét ugyan kifogásolta a felperes, de nem a szerződési feltételek kialakítása, hanem a tartozás összegének megállapítása körében, ezzel kapcsolatos előzetes döntéshozatali eljárás pedig nincs folyamatban.

A keresetben és a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértés miatti érvénytelenséget illetően pedig a Kúria rámutatott, hogy az EUMSZ 267. cikkén alapuló előzetes döntéshozatali eljárásban az Európai Unió Bírósága az elé terjesztett jogkérdésben szereplő uniós norma értelmezésére, szűkebb körben érvényességük felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel, a tagállam jogszabályát azonban nem értelmezi, és nem nyilvánít véleményt a belső és az uniós jog összeegyeztethetőségéről. Mindezek miatt az unió bírósága nem foglalkozhat azzal a kérdéssel, hogy a végrehajtás alapját és előzményét képező szerződés jogszabályba (a régi Hpt.-be, a régi Ptk.-ba vagy más jogszabályba) ütközően semmis-e; ennek megítélése a nemzeti bíróság feladata.

A kifejtettek szerint egy, a felülvizsgálati eljárást érintően más bíróság: az Európai Unió Bíróságának hatáskörébe tartozó eljárás (C-51/17) van folyamatban, melynek eredménye kihat a jelen eljárásra. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem esetén a nemzeti eljárásoktól az Európai Unió Bírósága döntésének meghozataláig tartózkodni kell (hiszen az EUB határozata ítélt dolgot jelent, ezenkívül kötelező nemcsak az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kezdeményező nemzeti bíróság, hanem a tagállamok valamennyi bírósága számára is), a Kúria a Pp. 270.§ (1) bekezdésének megfelelően alkalmazott Pp. 152.§ (2) bek. alapján a felülvizsgálati eljárást felfüggesztette, az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. számon indult előzetes döntéshozatali eljárás befejeződéséig.

A felülvizsgálati eljárás felfüggesztésére tekintettel a Kúria a Pp. 370.§-a alapján a felperes elleni végrehajtási eljárást is felfüggesztette, ugyanakkor elutasította a felperesnek a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmét, mert a keresetet elutasító ítélet végrehajtásának felfüggesztése fogalmilag kizárt.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Ónódi Gábor Magyarország elleni ügye (38.647/09. sz. ügy)⁴³

A kérelmező 1990. október 6-án házasságot kötött N. R.-rel A házaspárnak egy lánya volt, Ó R., aki 1994. március 23-án született. A házaspár 2006. március 24-én elvált, és megállapodott a gyermek elhelyezéséről és más szülői felügyeleti jogok gyakorlásáról. Megállapodásuk, amelyet a Szolnoki Városi Bíróság jóváhagyott, az anyánál helyezte el a lányt, és biztosította az alperes számára a kapcsolattartást minden második hétvégén, a tanítási szünet alatt, Húsvétvasárnap, Pünkösdhétfőn, Karácsony első napján, és három hétre a nyári iskolai szünetben A kérelmezőnek gyermektartásdíjat is kellett fizetnie, fizetése 20% -át, de legalább havi 20 000 forintot.

N. R. az egykori családi otthonból elköltözött Budapestre. A kérelmező 2006. június 25-én és 26-án, valamint július 24-én gyakorolni tudta kapcsolattartási jogait. A lánya azonban nem szívesen maradt vele a nyári szünetben, és inkább a nagyszüleivel töltötte a szünidőt. A kérelmező további kapcsolatfelvételi kísérletei meghiúsultak, úgy tűnik, azért mert az anya véleménye szerint a gyermeknek kellett eldöntenie, hogy látni akarja-e az apját. A kérelmező a Szolnok Megyei Gyámhivatalhoz fordult a kapcsolattartási megállapodás végrehajtása végett, amely 2006. szeptember 11-i határozatában kötelezte N. R.-t, hogy teljesítse a megállapodást, figyelmeztetve őt, hogy annak elmulasztása esetén megbírsághozható és kötelezhető a kérelmező utazási költségeinek megtérítésére. A szülők közötti feszült kapcsolat miatt a jegyző 2006. december 27-én kezdeményezte a védelembe vételt. Ezt követően N. R.-rel szemben többször szabtak ki bírságot, mert nem tartotta be a megállapodást. Az ügy iratanyagából kitűnik, hogy a kérelmező 2007. július 10-e és 2008. november 10-e között gyakorolni tudta kapcsolattartási jogait.

N. R. 2007-ben keresetet indított a kérelmező kapcsolattartási jogának megváltoztatása és a gyermektartásdíj összegének felemelése iránt. A kérelmező viszontkeresetében a gyermek nála való elhelyezését kérte. A kérelmező fel is jelentette N. R.-t kiskorú veszélyeztetése miatt. A felek azon kísérlete, hogy stabilizálják a kérelmező és a lánya közötti kapcsolatot a gyermekelhelyezése per felfüggesztése alatt, sikertelen voltak, és a Szolnoki Városi Bíróság elrendelte, hogy köztük minden találkozóra egy gyermekvédelmi központban történjen.

A Szolnoki Városi Bíróság 2008. június 10-i ítéletében a kérelmezőnek a lányával való kapcsolattartását hónap minden első és harmadik szombatján 9 órától 6 óráig tartó időszakokra korlátozta. Úgy ítélte meg, hogy a kapcsolattartás korábban megállapodással módja valószínűleg nem hajtható végre, és csak újabb gyámhatósági eljárásokhoz vezetne, ami ártana a gyermeknek. A bíróság ítéletét egy szakvéleményre alapította, amely úgy találta, hogy a gyermeknek alkalmazkodási időt kell biztosítani az apjával való kapcsolat helyreállítása előtt. A bíróság elutasította a kérelmező gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti kérelmét, megállapítva, hogy a gyermek kívánságát kell figyelembe venni, minthogy most már 14 éves. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2008. november 19-én az elsőfokú ítéletét részben megváltoztatva 2009. május 31-ig minden második szombaton 9 órától 6 óráig tartó időszakokra, 2009. június 1-jétől pedig minden második hétvégére módosította a kérelmező kapcsolattartását. A kérelmező 2009-ben számos kitűzött kapcsolattartási alkalmat elmulasztott, ami miatt 10.000,-forint bírságot szabtak ki vele szemben.

2010-ben a kérelmező kapcsolattartási joga és a gyermektartásdíj összege további peres eljárás tárgyát képezte. A Szolnoki Városi Bíróság 2010. január 29-én elutasította a gyermektartásdíj összegének leszállítása és a kapcsolattartás megváltoztatása iránti keresetet. A bíróság megállapította, hogy a 2008. november 19-i bírósági határozat óta a kérelmező és a lánya közötti kapcsolatfelvételre nem került sor, és a kérelmező kérelme ellenére a gyámhivatal semmilyen lépést nem tett az ítélet végrehajtására azon

⁴³ Az ítélet 2017. augusztus 30-án vált véglegessé.

az alapon, hogy a kérelmező nem tett erőfeszítéseket a lányával való konfliktus megoldására. Különösen nem vette figyelembe azon kérését, hogy tömegközlekedési eszközzel utazzanak, ne pedig az ő autójában. A bíróság azt is megállapította, hogy lényeges körülményváltozás hiányában nem volt ok a kapcsolattartás szabályainak módosítására. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2010. április 15-ai jogerős ítéletében a kérelmező szülői jogait felülvizsgálta, biztosítva számára a kapcsolattartást minden második hétvégén azzal a feltétellel, hogy a lánya maga keresheti fel. A bíróság a kérelmező gyermektartásdíj leszállítása iránti kérelmét elutasította. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz, amelyet az 2011. február 8-án elutasított.

Az ügy iratanyagából kitűnik, hogy a kérelmező és lánya közötti találkozókra csak 2010-ben került sor egyszer-kétszer, 2011-ben pedig egyáltalán nem, annak ellenére, hogy a kérelmező számos végrehajtási kérelmet nyújtott be a gyámhatósághoz. A kérelmező 2011-ben azt kérte, hogy a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Gyámhivatal és minden alárendelt gyámhivatal elfogultság miatt kizárásra kerüljenek a további eljárásból. 2011. december 12-én a Fővárosi Gyámhivatal a Budapesti XV. Kerületi Gyámhivatalt jelölte ki a kérelmező kapcsolattartási jogainak érvényesítésével kapcsolatos további eljárások lefolytatására, kiemelni, hogy akkor nyolc végrehajtási kérelem volt folyamatban, amelyek közül a legrégebbi 2010 januári.

A kérelmező számos keresetet nyújtott be a gyermektartásdíj megszüntetése iránt, amelyeknek végül a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2012. október 10-én, valamint másodfokon a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 3-án helyt adott. Ennek ellenére azon további kereseti kérelmét, hogy az általa megfizetett gyermektartásdíjat térítsék számára vissza, mindkét fokon elutasították.

A kérelmező – az Egyezmény 8. cikkére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy a magyar hatóságok nem tettek hatékony lépéseket a lányával való kapcsolattartásának biztosítása érdekében.

Mindkét összefüggésben tiszteletben kell tartani az egyén és a közösség - köztük más érintett harmadik felek - és az állam mérlegelési mozgásterének egymással versengő érdekei közötti egyensúlyát. A Bíróság már többször is megállapította, hogy őrizetükhöz kapcsolódó ügyekben a gyermekek érdeke rendkívül fontos. A gyermek érdekeit kell elsődleges szempontnak tekinteni, és természetük és komolyságuk függvényében felülbíráhatja a szülőket (lásd a Sahin kontra Németország ügyben hozott ítéletet (30943/96), a 66. §-t, az ECHR 2003-VIII és a Plaza v. Lengyelország, 18830/07, 71. §, 2011. január 25.).

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Egyezmény 8. cikkének értelmében a „családi élet” alapvető elemét képezi az, hogy a szülő és a gyermek kölcsönösen élvezhessék egymás társaságát. Emlékeztetett továbbá a Bíróság arra, hogy a 8. cikk alapvető célja, hogy megóvja az egyént a hatóságok önkényes intézkedései ellen. A családi élet hatékony tiszteletben tartása ezen kívül tevéleges kötelezettségeket is magában foglal. Mindkettővel összefüggésben figyelemmel kell lenni a tisztességes egyensúlyra, amelyet a közösség és az egyén – ideértve harmadik személyeket is – között kell megteremteni, és az Államot megillető mérlegelési jogkört. Az ilyen ügyekben a gyermek érdekének kell elsődlegesnek lennie, és az – azok természetétől és komolyságuktól függően – megelőzheti a szülők érdekeit.

Az egyik szülő kapcsolattartási jogának végrehajtásával kapcsolatos ügyekben a 8. cikk magában foglalja a szülő jogát olyan intézkedések megtételére, amelyek a gyermekkel való ismételt találkozás lehetőségét vetítik előre, és kötelezettséget a hatóságok számára, hogy megkönnyítsék ezt az ismételt találkozást. Ameddig a gyermek érdeke azt követeli, a hatóságoknak meg kell tenniük minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy a személyes kapcsolatokat megőrizzék, és – ha és amennyiben szükséges – a családot „újraépítsék”. Ugyanakkor az állam kötelezettsége nem az eredményre, hanem eszköz alkalmazására vonatkozik.

A nemzeti hatóságok azon kötelezettsége azonban, hogy intézkedéseket hozzanak a különélő szülő és a gyermekekkel való kapcsolat megkönnyítése érdekében a házasság felbontása után, nem abszolút. A kapcsolattartás nem biztos, hogy azonnal megtörténhet, és előkészítő vagy szakaszos intézkedéseket igényelhet. Az érintettek együttműködése és megértése mindig fontos tényező. Míg a nemzeti hatóságoknak mindent meg kell tenniük annak érdekében, hogy megkönnyítsék az ilyen együttműködést, a kényszer alkalmazására vonatkozó kötelezettségnek e területen történő korlátozottnak kell lennie, minthogy valamennyi érintett érdekeit, illetve jogait és szabadságait

figyelembe kell venni, kell, mivel minden érintett érdekeit és jogait és szabadságait figyelembe kell venni, és különösen a gyermek legjobb érdekeit és az Egyezmény 8. cikke szerinti jogait. A döntő jelentőségű kérdés az, hogy a nemzeti hatóságok minden szükséges lépést megtettek-e annak érdekében, hogy megkönnyítsék a végrehajtást, amely ésszerűen megkövetelhető az egyes esetek sajátos körülményei között. Ezzel összefüggésben az intézkedés helyénvalóságát az intézkedés alkalmazásának gyorsasága alapján kell megítélni, mivel az időmúlás helyrehozhatatlan következményekkel járhat a gyermek és a különélő szülő között. A Bíróság emlékeztetett továbbá arra, hogy a gyermekekkel kapcsolatos eljárásokban a tevékeny szülői részvétel az Egyezmény 8. cikk szerint szükséges annak érdekében, hogy biztosítsák érdekeik védelmét, és amikor egy kérelmező bírósági határozat végrehajtása iránti kérelmet terjeszt elő, mind az ő, mind pedig a bíróságok magatartása fontos tényező, amelyet figyelembe kell venni. A Bíróság azt is elismerte, hogy a kapcsolattartási szabályok betartása nagy erőfeszítést igényelhet a különélő szülő részéről.

A Bíróság először is kiemelte: nem vitatott, hogy a kérelmező és lánya közötti kapcsolat az Egyezmény 8. cikke szerinti családi élet körébe tartozik.

A fenti elvek fényében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben döntő kérdés az, hogy a magyar hatóságok megtették-e a megfelelő lépéseket, amelyek ésszerűen elvárhatóak lennének, hogy megkönnyítsék a 2006. március 24-ai, a 2008. november 19-ei és a 2011. február 8-ai, a 2009. augusztus 25-ei és a 2009. december 29-ei, valamint a 2010. január 29-ai és április 15-ai bírósági határozatok végrehajtását, amelyek mindegyike engedélyezte a kérelmező számára a lányával való rendszeres kapcsolattartást.

A Bíróság észlelte, hogy 2006. március 24-én a Szolnoki Városi Bíróság jóváhagyta a kérelmező és felesége közötti megállapodást, amely a kérelmezőnek minden második hétfőjén, bizonyos ünnepnapokon és az iskolai szünet bizonyos napjain biztosította a kérelmező számára a lányával való kapcsolattartást. A kérelmező korábbi felesége a gyermekével együtt egy másik városba költözött, amikor az 12 éves volt. Úgy tűnik, hogy a kérelmező és az anya eredetileg megoldották a kapcsolattartás kérdését, bár a megállapodás végrehajtása során már 2006-ban nehézségek merültek fel, és a kérelmező végrehajtási kérelmet nyújtott be a gyámhatósághoz. Bár N. R.-t figyelmeztetésben részesítették és számos alkalommal megbírságolták, a kérelmező továbbra is problémákat tapasztalt a gyermekével való rendszeres és folyamatos kapcsolattartásban.

Igaz ugyan, hogy – miként arra a Kormányzat hivatkozik – a rendszeres kapcsolat elérésében bizonyos nehézségeket a kérelmezőnek tudhatók be, minthogy számos előre megbeszélte időpontban nem jelent meg. Ráadásul a lányának a belföldi hatóságok által megfigyelt ellenérzése is részben annak köszönhető, ahogy az egyik látogatás során reagált. Akárhogyan is, kiderül, hogy a kérelmező eredetileg konstruktív volt, és erőfeszítéseket tett a lányával való kapcsolattartásra. Később, egy bizonyos idő után, amelyet a kapcsolattartás folyamatos meghiúsulása jellemzett, egyre inkább feldúlt kellett legyen a lánya vele szembeni ellenséges magatartása és a vele való kapcsolattartás biztosítása iránti hatósági erőfeszítések hiánya miatt. Ilyen körülmények között a Bíróság nem fogadhatta el a Kormányzat azon érvét, miszerint a kérelmező saját magatartása meghatározó tényező volt a kapcsolattartói jogok belföldi hatóságok általi végrehajtásában.

A Bíróság fontosnak tartotta, hogy a kérelmező több mint hatvan kérelmet nyújtott be a kapcsolattartási határozat végrehajtására, minthogy ez mutatja komoly érdeklődését a lánya iránt. Ezenkívül megjegyzi, hogy a végrehajtási kísérletek nem voltak sikeresek. Igaz, hogy a kérelmező végrehajtási kérelmei elvezettek N.R. megbírságolásához, amelyet később megismételtek, mivel továbbra sem hajtotta végre a jogerős ítéletet. A Bíróság ugyancsak elismerte, hogy a kérelmező kapcsolattartási jogainak biztosításához kapcsolódó nehézségek alapvetően az anya viselkedése miatt alakultak ki, de úgy ítélte: az eset tényállása arra utal, hogy az N. R.-re kiszabott pénzügyi szankciók nem voltak alkalmasak arra, hogy javítsanak a helyzeten és leküzdjék együttműködésének hiányát. Ugyanez érvényes a gyermekvédelmi eljárásra és az N.R. ellen indított nyomozásra, amelyek közül egyik sem eredményezett semmilyen változást a kérelmezőnek a lányával való kapcsolatában.

Egy ilyen kényes helyzetben a Bíróság nagyon nehéznek találta azt hinni, hogy a rendes polgári végrehajtási eljárásokra vagy büntetőjogi szankciókra való összpontosítás javíthatta volna a helyzetet. Míg a gyámhatóság a felelős együttműködésének hiánya, később a gyermek apjával szembeni negatív

hozzáállása miatt nem tudta érvényesíteni a kapcsolattartási rendelkezések valamennyi vetületét, nem tettek jelentős erőfeszítéseket a gyermek és az apja közötti kapcsolat fokozatos újraépítése érdekében. Éppen ellenkezőleg, a Szolnoki Városi Bíróság 2008. június 10-i, a kérelmező kapcsolatát korlátozó ítélete azon a gyakorlati következtetésen alapult, hogy a korábbi kapcsolattartási szabályokat nem lehetett végrehajtani, ezáltal elnézte az anya együtt nem működő magatartását és figyelmen kívül hagyta a korábbi megállapodást.

Hasonlóképpen, a további bírósági eljárások és határozatok inkább az évek óta hiányzó kapcsolattartás gyakorlati szabályozására összpontosítottak, és nem arra a támogatásra, amelyre a feleknek szükségük lett volna annak biztosítása érdekében, hogy a gyermeknek a kérelmezővel való kapcsolattartására szolgáló lehetőségek a jövőben ne vesszenek el. Az ügy tényállását tekintve a Bíróság úgy ítélte, hogy érdemes volna megvizsgálni az összes rendelkezésre álló lehetőséget, amelyek megkönnyítik a kapcsolatok fenntartását, legyen szó akár a szociális szolgálatok bevonásával, akár más módon.

A Bíróság azt is kiemelte, hogy még ha a hazai jogrend nem is engedte volna hatékony szankciók kiszabását, minden egyes Szerződő Államnak fel kell szerelnie magát megfelelő és elégséges jogi eszköztárral az Egyezmény 8. cikke által rá rótt tevéleges kötelezettsége teljesítésének biztosítása érdekében.

Végül az ügy irataiból is kitűnik, hogy a belföldi hatóságok nem foglalkoztak azonnal az ügygel, hiszen több, a kérelmező által benyújtott végrehajtási kérelem több mint egy évig maradt feldolgozatlanul.

A fentiek alapján, az állam mérlegelési jogköre ellenére a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a magyar hatóságok nem teljesítették tevéleges kötelezettségeiket a kérelmező családi életének tiszteletben tartásához való jog megfelelő védelme érdekében. Ezzel összhangban az Egyezmény 8. cikkét megsértették.

A Bíróság a Kérelmező javára 6.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.I.1.287/2017/2.

Előzetes letartóztatást továbbra is fenntartó végzés helybenhagyása.

A Törvényszék a 2017. március 21. napján kihirdetett és nem jogerős ítéletével az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [2012. évi C. törvény a Büntető Törvénykönyvről (továbbiakban Btk.) 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés]; s ezért öt hét év nyolc hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és a közügyektől nyolc év eltiltásra ítélte. Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett védelmi fellebbezés folytán a büntetőeljárás jelenleg a folyamatban van.

A Kúria a felülbírálat során megállapította, hogy az Ítéletábla törvényes indokok alapján, megalapozottan döntött az előzetes letartóztatás további fenntartásáról. Végzésében hiánytalanul jelölte meg azon tényeket, amelyek a személyi szabadságot elvonó legsúlyosabb kényszerintézkedés további fenntartását indokolják. Erre vonatkozó érveivel a Kúria is maradéktalanul egyetértett.

Az ítéletábla okszerűen mutatott rá, hogy az I. rendű terhelt esetében az előzetes letartóztatásnak a Be. 327. § (2) bekezdésében írt feltételei állnak fenn továbbra is.

Helyesen mutatott rá arra, hogy a terhelt ugyan hosszabb ideje van előzetes letartóztatás hatálya alatt,

azonban a nem jogerős ítéletben vele szemben kiszabott hét év nyolc hónap fegyház fokozatú szabadságvesztés olyan tartamú büntetés, amely önmagában – az ügyben fellelhető más erre utaló körülmények hiányában is – megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét és – erre figyelemmel – az előzetes letartóztatás további fenntartását.

Mindebből következően a terhelt kedvező személyi körülményei súlytalanok, és az előzetes letartóztatásnál enyhébb kényszerintézkedés sem kerülhet szóba (EBH 2014.B.1.).

A folyamatban lévő ügyben ezért a kényszerintézkedés indokoltságát – miként arra az ítélet tábla helyesen mutatott rá – nem befolyásolják a családi személyi körülmények sem. Az előzetes letartóztatás feltételeinek fennállása esetén ugyanis a bíróság annak fenntartásától – a terhelt személyi körülményeire vagy egyéb okokra hivatkozva – nem tekinthet el (BH 1996.578.).

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy – az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatára is figyelemmel – a hosszú időn át tartó kényszerintézkedés fenntartását az a közérdek is indokolhatja, amely nagyobb súllyal esik latba, mint a személyi szabadság sérthetlenségének követelménye.

Mindezekre figyelemmel a Kúria sem látott lehetőséget az előzetes letartóztatás megszüntetésére vagy enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére.

Végül a Kúria rámutat arra, hogy a büntetőeljárásnak ebben a szakaszában az előzetes letartóztatásnak egyben a szabadságvesztés végrehajtással biztosító rendeltetése is van. A szökés, elrejtőzés megakadályozása ugyanis olyan közérdek, amely megelőzi a nem jogerősen, hosszabb tartamú szabadságvesztésre ítélt terhelt személyi szabadságának tiszteletben tartását. Ez, valamint a szabadságvesztés végrehajtását célzó célszerűség olyan súllyal figyelembe veendő szempontok, hogy azokra tekintettel – az enyhébb kényszerintézkedésekkel szemben – az előzetes letartóztatás tekinthető szükséges és arányos kényszerintézkedésnek (BH 2017.46.).

Bpkf.I.1.389/2017/2.

Az előzetes letartóztatás felülvizsgálata során a vádlott előzetes letartóztatását fenntartó végzés helybenhagyása. Az előre kitervelten, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt indult eljárásban a Be. 129. § (2) bekezdés b), c) és d) pontja szerinti különös előzetes letartóztatási okok változatlanul fennállnak, ezért a kényszerintézkedés fenntartása továbbra is indokolt.

A vádlott ellen az ügyészség 2016. február 19. napján emelt vádat előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete és közlekedés biztonsága elleni büntett miatt. A vádirat benyújtását követően a Törvényszék 2016. február 24-én kelt végzésével a vádlott előzetes letartóztatását az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig fenntartotta.

Az Ítélet tábla törvényes indokok alapján, megalapozottan döntött az előzetes letartóztatás további fenntartásáról.

A vád tárgyává tett súlyosabb cselekmény büntetési tétele, a húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés önmagában megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét és – erre figyelemmel – az előzetes letartóztatás további fenntartását. Emellett – ahogy arra az ítélet tábla helyesen hivatkozott – a bizonyítási eljárás kezdetén tartani kell attól, hogy a vádlott az előzetes letartóztatás megszüntetése esetén a bizonyítást akadályozná vagy megnehezítené. Azaz fennáll a kényszerintézkedés Be. 129. § (2) bekezdés b) és c) pontja szerinti oka. A vádlottnak a sértettre tett megjegyzései, a közöttük fennálló viszony felvetik annak a lehetőségét is, hogy a vádlott szabadlábra kerülése esetén újabb bűncselekményt követne el. Ezért a Be. 129. § (2) bekezdés d) pontja szerinti ok, a bűnismétlés veszélye is aggálytalanul megállapítható.

Az ítélet tábla helyesen mutatott rá arra is, hogy az előzetes letartóztatás különös feltételeinek léte mellett a korábbi felülvizsgálat óta a terhelt személyi körülményeiben nem történt számottevő változás.

Mindezekre figyelemmel a Kúria sem látott lehetőséget az előzetes letartóztatás megszüntetésére vagy enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna; Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.